

Bu metin; psikolojik çözüme, travma ve rahatsız edici imgeler içermektedir.

Hassas okurlar için uygun olmayabilir.

KOLTUK İÇİN SERENAT

Aşırılmış Günlüğün Sayfaları

O günün benim için diğer günlerden farkı yoktu. Her zaman olduğu gibi yalnız ve umursamazdım.

Uyandığında, yatakta oyalanmayı sevdiğimden elimde telefonla bir sağa bir sola dönmeye başladım. Sosyal medyada önemsiz insanların pek değerli hayatlarını inceliyordum, bu eylem yapmayı en sevdiğim aktiviteydi.

Bazı günler yemek yemeyi unuttuğum olmuştu fakat sabah uyandığım vakit telefonu elime alıp sosyal mecralarda başkalarının ne yaptığına bakmayı bir defa bile aksatmadım.

En büyük övünçlerimden biri. -diğeri de sevdiğim markanın tüm ürünlerini almış olmak-

Telefona bakınma faslı bittikten sonra sağ ayağımı yataktan aşağı sarkıttım, bu yataktan çıkma eylemimin ilk adımıydı. Benim için günün en zorlu adımıydı da aynı zamanda.

Özellikle içerisinde bulunduğumuz zaman diliminde - soğuk bir 16 Ocak sabahı- sıcak yatağımı terk etmek, tam bir işkence halini alıyordu.

Sağ ayağımı yatağın dışında bir süre sallandırdıktan sonra sarıncığım kahverengi, geyik işlemeli yün battaniyemi üzerimden attım, - bunu yaparken defalarca üçten geriye saydım ve tam yirminci denmemde başarılı oldum-

Lacivert terliklerimi ayağıma geçirdikten sonra tuvaletin yolunu tuttum.

Ayaklarımı sürüye sürüye gittiğimden ötürü yerdeki halıyı yerinden oynatmıştım, bunu önemsemedim nasılsa o halıyı sevmiyordum. - yerden kaldırmaya üşendiğim için yıllarca orada seriliydi-

Tuvalete girdiğimde ayağım yerde duran kirli çamaşır yığınınına takıldı, az kalsın düşüyordum kirli sepetine son anda tutunarak kurtuldum.

Tekrardan kendimi toparladığımda ayağımın altında duran çamaşırları sol ayağımla sağa sola doğru tekmelemeye başladım.

Bir futbolcu edasıyla, şut çeker gibi tekmeliyordum.

Aynı zamanda spikerlik yapmayı ihmal etmiyor, her şutumda topun nereye gittiğini anlatıyorum. - genelde auta çıkıyor -

Öyle ki bu nedenden dolayı tuvaletin aynasını kırdığım bile olmuştu.

Bazen titizliğim tuttuğu için kaldırdığım ama çoğunlukla kaldırmaya tenezzül etmediğim klozet kapağını bugün kaldırmamayı tercih ediyorum. Nasıl olsa tek başıma yaşadığım bu hücrede -evime böyle demek daha bir hoşuma gidiyor- neyi ne şekilde yaptığımın bir önemi yoktu.

İşimi gördükten sonra evin içinde gösterdiğim genel özene dikkat ederek ellerimi yıkamadan kahvaltı hazırlamak üzere mutfığa doğru koşmaya başladım.

Arada sırada yürümek yerine koşmayı tercih ediyorum. Bunun, yapmaya fırsat bulamadığım fiziksel aktiviteler ile içinde bulunduğum gerçekliğin arasındaki farkı kapatmak istediğim için yapıyorum. Alt katta oturan komşuma gıcık olmam ile bir alakası yok.

Amerikan mutfak olarak adlandırılan, salon ile mutfığın bir arada bulunduğu ufak bir odam var.

Bu kadar küçük bir alana hem mutfak hem de salon sığdıran mimarlar her zaman takdirimi kazanmışlardır doğrusu. - her ne kadar oturduğum daire yamuk olsa da-

Daimi bir şekilde tam takır kuru bakır olan buzdolabıma doğru ilerliyorum.

Her sabah içerisinde çeşitli yiyeceklerin peyda olmasını umut ederek baktığım dolabın, kapağını açtığımda yine acı manzara ile karşılaşıyorum.

Üst rafta iki ay önce aldığım zeytinin saramaya başlayan kavanozu, onun yanında kokmaya başlayan beyaz peynir ve ne için aldığımı bilmediğim domatesler, biberler var; alt rafa baktığımda tablo daha acı çünkü burada yoğurt kovanının tek başına bir krallık kurduğu görülüyor. - kendinden başka kimseyi yaşatmadığı krallık- diğer raflara gelecek olursak onların da bomboş bir şekilde arzı endam eylediğini söyleyebilirim.

Boş dolabı izleme faslını bitirdikten sonra, elim boş bir şekilde televizyonun karşısında bulunan kırmızı koltuğa kuruldum. - Bu koltuğu evimin bulunduğu sokağın iki alt sokağında bulmuştum -

Televizyonu açtım ve beni pek de alakadar etmeyen havadisleri izlemeye koyuldum.

Upuzun sarı saçları olan güzel haber spikeri -önceden mankendi- hararetle bir şekilde ülkenin gidişatını anlatıyordu.

Bu kadar kötü bir olayı böylesine coşkuyla anlatabilmek büyük bir meziyet doğrusu. "Şimdi sırada dikkat çeken - dikkat çeken mi, yanlış anlamayın sekiz kişinin öldüğü bir kazadan bahsediyor- bir kaza haberi var. Toplamda altı aracın karıştığı zincirleme kaza sonrası sekiz kişinin öldüğü tespit edildi."

Televizyonun başından kalktığımda saat dokuzu on altı geçiyordu.

Bu her zaman geç kaldığım işime bugün de geç kalacağım anlamına geliyordu. Saat onda yapmakla yükümlü olduğum işbaşını bugün de aksatacak olmaktan dolayı mutluyum.

Nasılsa dünyada benim gibi bir enayi bulmanın zorluğunun farkında olan yöneticiler, beni değil kovmak bu konuya işaret eden en ufak bir ikazda bile bulunmazlardı.

Bir zamanlar beyaz olduğu şüpheli kirli bir sarıya çalan renkteki ayakkabılarımı giyiyorum.

Sol ayakkabıyı elime aldığımda ayakkabının içine kedinin çişini yaptığını görüyorum - kedilerin yapmayı sevdiği şeyler; yemek yemek, çiftleşmek, mırlamak, ayakkabıma işemek- alışkın olduğum bir durum olduğu için umursamıyorum ve ayakkabıyı ayağıma giyiyorum.

Aynı şekilde sağ ayakkabımı da giymeye yelteniyorum ama bir türlü başaramıyorum.

Giymiş olduğum altı yırtık çoraplardan - en son çorap aldığımda askere gidiyordum- dolayı ayaklarımın kayganlığı ayakkabının keçesinin kaymasına sebebiyet veriyor. Çareyi keçeyi bir kenara atmakta buluyorum.

Apartman kapısının önündeki kırık basamakları iniyorum ve sokağa adımımı atıyorum.

Sokağa adım attığım an mahallenin hayvanları - üç kedi bir köpek- üzerime doğru gelmeye başlıyor. Onlarla her sabah yaptığım konuşmayı yinelemekte bir beis görmüyorum. Onlara karnımı fazlasıyla doyurabildiğim vakit - olabileceği şüpheli- yemek ısmarlayabileceğimi söylüyorum.

Fakat şu bir gerçek ki; ağacı sulamazsanız meyve alamazsınız. Yine de yere eğiliyorum, iki okşama bir pati verme seansını aksatmıyorum.

Ayağa kalktığımda karşı binadaki yaşlı kadın ile göz göze geliyorum. - her sabah olduğu gibi-

Dört katlı beyaz binanın yukarıdan aşağı doğru sıralanan kahverengi pimapenlerini tek tek incellerseniz en aşağıya geldiğinizde gözünüzün içine nefretle bakan yaşlı bir kadını görmeniz olası.

Kendisi, kırışmış suratında elmas gibi parlayan mavi gözleri ile ruhunuzun içine işlermiş gibi bakmaktan asla çekinmez.

İstisnasız her dışarı çıktığım vakit gördüğüm bu gözler gün içinde karşılaştığım en derin mahzenlerdi. Öyle ki bu gözleri her gördüğümde, kendimi nefret çukuruna düşmüş gibi hissedirdim.

İşin garip tarafı bu denli kontak sağladığım - mecburda olsa- hanımefendinin ismini dahi bilmememi.

Bir insanı tanımak için gözlerin hesaplaşması yeterli olabilir fakat ben bununla yetinecek, aza tamah edecek - çoğu zaman ettirildim ama nihayetinde benim seçimim değildi- bir insan değilim.

Yine de kadının karşısına dikilip ismini sorma cesaretinden fazlasıyla uzak olduğumun farkındayım. Bu nedenle keskin ve öfkeli bakışların altından ufak bir baş selamı ile geçip gidiyorum, tıpkı insanı öldüren asit yağmurlarından kaçmaya çalışan çaresiz bir hayvan gibi.

Evimin bulunduğu sokağı tarif etmek durumu ile karşı karşıya kalsaydım dilimden dökülecek sözcükler şunlar olurdu; kaldırımları sürekli takılıp sökülen ne uzun ne de kısa sayılabilecek bir yolun yanına dizilmiş kimi büyük kimi küçük toplamda altı binanın bulunduğu, binaların az ilerisinde ise çocuklara okul yapmaktan imtina eden belediyenin yıllardır boş duran kocaman araziye alışveriş merkezi yapmak isteyen bir müteahhide peşkeş çekmesi sonucu varlıkta zuhur eden, sözlükteki görkem kelimesinin lügat-ül betonda mazhar olmasını sağlayan yirmi katlı yapı bulunuyor.

Oturduğum mahalle kabaca ve detaylı olarak bundan ibaret.

Alışveriş merkezi açılalı yaklaşık dört sene oluyor fakat birkaç defa gitme şansım oldu. - bununla gurur duymuyorum ya da duyuyorum, bilemem-

Mahallede komşu diye isimlendirmek zorunda kaldığım için memnun olmadığım insanlar -bulduğum civardaki herkes- günaşırı buraya gitmeyi yeğliyor, ihtiyacı olan veya olmayan ürünlerin getirdiği anlık mutlulukların vaatlerine sarılıyor.

Denizi olmayan, denizle veya herhangi bir su birikintisi ile dahi alakası olmayan ilin azaları olarak; olta takımı, tekne motoru, şişme bot gibi malzemeleri almaya pek de lüzum görmememiz gerek, tabii normal şartlarda.

Bu kısım ilgi alanımın dışında olduğu için, alışveriş merkezi saçmalığı hakkında düşünmek gibi basit bir eylem bile darda kalmış son beyin hücrelerimi iyice köşeye sıkıştırmaktan başka bir şeye yaramıyor.

Belki de para ile olan ilişğim zayıfladıkça paranın satın aldığı şeylere dair inancımı yitirmişimdir. - kim bilir?-

Şuan kaybolan hayat damarımı bulmak, yavaş akan kanımın hızını arttırmak için ilgimi çeken bir şeyi düşünmem gerekiyor, çöplük.

Asıl önemli yeri en sona sakladım.

Sokak boyunca yürümenin çilesini atlattıktan sonra bana bahşedilen ödül olarak gördüğüm yere, çöplüğe geldim.

Burayı tahayyül ettiğim her vakit kafamda beliren görüntü çok net oluyor, define adası. - bazen de cennet tasviri beliriyor ama bunlar önemsiz detaylar-

Burayı çocukken okuduğum kitap - hayatım boyunca okuduğum tek kitap- ile bağdaştırmamın bir nedeni vardı.

Çocukken Jim Hawkins'in yaşadıklarına öykünüyor, yaşadığımız hayat ile masallardaki hayatın arasında olan uçurumun varlığını düşünüp mutsuz oluyordum. Ta ki bu şahikayı keşfedene kadar.

İlk karşılaşmamız dünyaya mecburi bağlılığımın - evet, yaşamayı şark görevi olarak görüyorum- beşinci yılında gerçekleşmişti. O anı hatırlıyorum da - yalan söylüyorum, hatırlamama gerek kalmıyor çünkü aklımdan bir an bile çıkmıyor- gerçekten eşsizdi.

Yan yana dizilmiş gri renkli, üzerinden hiç eksik olmayan kırmızı renkle yazılmış "Ateşle yaklaşmayın" yazısı ve yazının üzerinde daire içinde üzeri çizilmiş elinde yanıcı aletle duran insan simgesi olan altı tane çöp konteynerinden bahsediyorum.

Burayı benim için özel kılan evin kendisinden ziyade konuklarıydı - tıpkı bir insanın dışından ziyade içinin önemli olması gibi- yani atılan hazinelerdi.

İnsan çirkinliği, kötülüğü tahayyül sınırlarının içerisinde tutmayı başarıyor fakat iyi ve güzel olan varlıkları anlatabilmek konusunda mazhar olamıyor, bunun farkına vardım.

Güzel bir yeri, insanı, eşyayı, tabiatı nasıl anlatabilirim, bilmiyorum.

Bunu anlatabildiğini söyleyenlere de inanmıyorum. En azından anlattıklarının etkisi benim duygu duvarlarımı aşamıyor, his çemberimi geçemiyor.

O yüzden çöplüğü anlatabileceğimi sanmıyorum.

I.KISIM

Olasılık Dışı Mevduatlar

Yaşlı kadın, her sabah yaptığı eylemi bu sabah da yapmış, günlük ihtiyaç tablosunu; aksatmadan, eksiksiz bir şekilde yerine getirmeyi başarmıştı.

Saat on sularında evinden çıkan, karşı binadaki garip adamı yine gözetleme şansına erişmişti.

Adamın, kendisine yönelttiğı bakışları umursamaz bir edayla savuşturmuştu.

Bunun nedeni gözlerin buluştuğı olası senaryoyu düşünüp, olması muhtemel olumsuzlukları göğüsleyemeyeceğini, bu düşünce ile başa çıkamayacağını düşündüğünden kaynaklanmıyordu.

Neticede adamdan bir zarar gelmezdi. Ona bir kere gülümsese, güzel sabah dileklerinde bulunsa bir şey kaybetmezdi.

Olay tamamen kendisiyle alakalıydı. Kadının bir korkusu vardı, bazı gerçekleri ele verme korkusu.

Adam biraz yürüdüktan sonra görüş sınırının dışına çıkmıştı.

Kadın, adamın nereye gittiğini elbette biliyordu. Adamın muhtemelen iki sokak ötedeki çöplüğe uğradığını düşünüyordu.

Yaşlı kadın, kıyafetinin çekiştirildiğini hissediyordu.

Beyaz çiçek desenleri olan, deniz mavisi rengindeki entarisinin alt tarafına baktığında kendisine pek de sürpriz olmayan bir manzara ile karşılaştı.

Kedileri -tam dört tane kedisi vardı- bir, iki, üç ve dört eteğini çekiştiriyordu.

Dört kedinin birden her seferinde senkron bir şekilde aynı eylemleri yapmasına alıştığı için artık bu durumu garipsemiyordu.

Kediler; acıktıklarında, susadıklarında, uyduklarında aynı şeyleri yapıyordu.

Acıktıklarında yaşlı kadının eteğini çekiştiriyor, susadıklarında perdeler tırmanıyor, uyduklarında oturma odasının sol ön tarafında bulunan kitaplığa dizilmiş oluyorlardı.

Kadın dördü de beyaz renkte olan bu kedileri, iki sokak ötedeki çöplükte bulmuştu.

Yeni doğum yapan bir kediye sataşan adamın varlığı ile başlamıştı her şey.

Sokaktan geçtiği esnada bir adamın bağırıışlarını duyan kadın, alelacele sesin geldiği yöne doğru gitmiş ve yeni doğum yapan anne bir kedinin yavrularının tüyünü temizlemek için onları yaladığı esnada bir adamın hakaretlerine maruz kaldığını görmüştü.

Bu durumu insanlık gururu denen olgunun varlığına hakaret sayarak olaya müdahale etmiş ve adama haddini bildirmişti. Ona bağırarak bir şeyler söylemişti.

Adam yakalanmış olmanın verdiği utanç ve rahatsızlık karışımı bir duygu ile geri çekilmiş, kadının gözlerine dahi bakma cesareti göstermeden oradan uzaklaşmıştı.

Kadın o bağıriş esnasında adamın, kediye söylediği cümleleri hala unutamamıştı.

"Burası benim çöplüğüm şıllık, doğumhane değil."

"Bu yüce varlığa yapılan bir hakarettir."

"Defol buradan!"

O gün anneyi ve yavrularını orada bırakamayacağına karar vermiş, onları evine almıştı.

Ne yazık ki doğanın kanunu başka türlü işlediğinden aile saadeti uzun sürmemiş anne kedi yavrularını terk edip başka çöplüklere doğru yelken açmıştı.

Yaşlı kadın da başına kalan bu kedilere vereceği isim konusunda bir karar veremediğinden onları rakamlarla isimlendirmişti.

Hala da isimlerini karıştırsa da hayvanlara çok iyi bakıyordu.

Kedilerin mamasını - favorileri olan sığır etinden yapılmış mamayı- verdikten sonra masada duran bardağı ve tabağı, mutfak tezgahına kaldırdı.

Her sabah kahvaltısını adamın ortaya çıkışından az bir zaman önce halleder, adam dışarı çıktığı vakit masayı olduğu gibi toplamadan bırakırdı.

Adam gittikten sonra da masayı toplar, kalan kahvaltılıkları buzdolabına geri koyar, bulaşıkları yıkardı. Bu sabah farklı bir şey yapmadan aynı döngüyü tekrar etti.

Ama döngü henüz tamamlanmamıştı, döngüyü tamamlaması için son bir adım kalmıştı.

Evin giriş kapısının hemen karşısında duran kolona asılmış anahtarlıkta duran anahtarları - iki tane anahtar var biri kendi evine ait- alarak evden dışarı çıktı.

Karşı binanın kırık, krem rengi mermer merdivenlerini tırmanmakta zorlansa da nefes nefese apartman kapısının önüne gelmeyi başardı.

Soluklandıktan sonra cebinden çıkardığı anahtarla apartmanın kapısını açtı ve giriş kattaki dairenin kapısına doğru yürüdü.

Elinde tuttuğu anahtarı beyaz renkli, ahşap ev kapısına soktu.

Bodrum kata uzanan merdivenlere ve üst kata çıkan merdivenlere baktıktan sonra; kapının kırmızı renkli, üzerinde "2" rakamı yazan tokmağına tutunarak kilidi çevirdi.

Ve her sabah karşılaştığı boğucu koku ile kucaklaştı.

Her sabah gözlediği, kediye bağırdığı için azarladığı o adamın evindeydi.

Rutinler ve Gizli Antlaşmalar

Elinde duran sarı kapaklı deftere baktı bir müddet, yazanları yüreğinde öğütebilmesi için bir müddet vakit gerekliydi.

Akıl çemberinden geçen sözler gönül süzgecinde kalakalmıştı.

Adamın, kendisi hakkında yazdığı satırları bir kere daha okudu.

Defteri baştan sona tam beş kere okuduktan sonra, yeni kelimelerin boş sayfalarda belirmesini beklemeyen veya bu beklentiye sahip olup da umudunu iyiden iyiye yitiren biri gibi bakıyordu elinde tuttuğu deftere.

Yüzünde, şaşkınlığın ve üzüntünün izlerinden başka bir duygunun emaresine yer kalmamıştı.

Her gün yaptığı, rutin olarak uyguladığı bir eylemin bu denli sert bir tokat atmasını beklemiyordu.

Bu nedenle hazırlıksız olduğu bu darbeyi savuşturamamış, ne yapacağını bilemez bir halde kalakalmıştı.

Elinden gelse okuduğu sayfanın hemen arkasındaki boş sayfaya güzel cevaplar yazardı fakat bunu yapmadı.

Daha doğrusu yapamadı çünkü aklından geçenleri fiile döktüğü anda yıllardır uyguladığı alışkanlıkların devamlılığını riske atardı.

Adam, kadının evine girdiğini fark eder, kapının kilidini değiştirdi.

Adamın, kadının karşısına dikilip hesap sorması da muhtemeldir fakat bunun gerçekleşme ihmali sıfıra oldukça yakındı. Çünkü adamda; herhangi bir insanla yüzleşecek cesaretin, yürekliliğin esamesi okunmazdı.

Kadın, her zaman yaptığı gibi yatak odasını iyice bir topladı, temizledi.

Adamın onun hakkında yazdıklarını okumasına rağmen günlük işleyişten vazgeçmemeye karar vermiş, adama kırılma da evi temizlemeye başlamıştı.

Bir yandan nevesim takımını tersyüz ederken bir yandan da adamın haklılığını düşünüyordu.

Neticede adam, kadının kendisi için yaptıklarından habersizdi.

Bilseydi aynı şeyleri yazıp yazmayacağına emin değildi ama şuan içinde buldukları duruma bakınca adam haksız değildi.

Yatak odasını derleyip, topladıktan sonra sıranın banyoya gelmiş olduğuna kanaat getiren kadın, adımlarını yatak odasının kapısından sağa doğru yöneltti.

Girişinden itibaren çamaşır yığınlarının barikat kurduğu bu yere giriş izni yok gibiydi adeta.

Yerlere saçılmış kazaklar, pantolonlar, donlar ve çoraplar kendi birlik ve beraberliğini sağlamış gibi görünüyordu.

Sanki banyoda kendilerinden başka kimseye yer vermeyeceklermiş gibi bir halleri vardı.

Kadın, bu safhaya her gelişinde daha fazla şaşıramayacağını düşünüyor lakin her defasında şaşkınlığının en az iki kat arttığını fark ediyordu.

Bugün de aynısı olmuştu. Yıllardan beri temizliğini yaptığı bu yer, daha önce hiç bu kadar korkutucu gelmemişti gözüne.

Sağda solda duran tüm kirli çamaşıruları tek bir noktada, sepette topladı.

Zor olan bu işi hallettikten sonra banyodaki aynayı silmeye koyuldu.

İki kapaklı kırmızı dolap ve üstünde tıraş bıçağı, ustura, diş fırçası gibi eşyaların yer aldığı ufak kapaklı bölmenin ortasında kalan ayna kendisine bakını hayrete düşürebilecek kapasitedeydi.

Aynanın tam altı çatlağı vardı ve ortadan ikiye doğru ayrılmış bir vaziyetteydi.

İnsanın böylesine dağınık bir yansımadan, bütün varlığını tanımlaması imkansızdı.

Üstüne üstlük ayna, maruz kaldığı fazlaca hasardan ötürü net bir görüntü yaratmaya hasret kalmıştı.

Bu sorunu düzeltemeyeceğinin farkında olan kadın aynayı silmekten vazgeçti.

Her gün olduğu gibi bir umut ile var etmeye çalıştığı bu eylemden yine caymıştı.

Kahverengi fayansların üzerinde biriken suları elinden geldiğince silmeye çalıştı.

Elinde tuttuğu uzun sopanın ucuna temiz bir bez geçirerek fayansların üzerinden geçti.

Belindeki ağırlar yüzünden istediği gibi eğilip kalkamadığından yerleri silme aktivitesini yapabileceği, getirebileceği en üst sınır buydu.

Alafranga tuvaletin hemen karşısında duran duşakabinin tertemiz oluşu, onu her buraya gelişinde şaşırtıyordu.

Her santimi pislikle dolu bu evin temiz kalmayı başarabilen bir üyesinin olması şaşırtıcıydı.

Duşakabine ait buzlu camların evin kiralandığı ilk günkü gibi streç ile sarılmasının da payı büyüktü tabii.

Kadın, adamın duş almadığından şüpheleniyordu.

Hatta ona göre adamın hayatı boyunca duş aldığı bile bir muammaydı.

Banyodaki işi bittiğinde sabahın aydınlık veren güneşi gitmiş, onun yerine öğlen vaktinin bulutları gelmişti.

Soğuk bir kış günü insanın görmeyi istemediğı türden sıcak ve parlak bir güneşten kurtulmanın keyfini yaşayan bazı insanlar, içerisinde buldukları ruh hali ile fazla yakınlık kuramayacaktı.

Çünkü biraz sonra bastırmaya başlayacak olan kar fırtınası, ileriki günlerde hayatı felç etme noktasına getirecek, insanları esir alacaktı.

Salona doğru yürüdüğü esnada holün ortasındaki daima kilitli olan o odanın kapısını açmaya çalıştıysa da başarısız oldu.

Bu eve ilk girdiğı gün tüm odaları kolaçan ettiğı esnada dikkatini çeken bu odanın içini hiçbir zaman görememişti.

Bu yüzden odanın kapısını gördüğü an üzerine merakın giderilmemesinden doğan bir hüznün çöküyordu.

Ama her gün adamın kapıyı kilitlemeyi unutma ihtimaline sarılarak şansını denemeye de devam ediyordu.

Kadın, salona adımını attığı an hiçbir şey ile ilgilenmemiş, direkt olarak tekli, kırmızı koltuğun üzerine bakmıştı.

Gördüğü manzara ile karşılaşmayı bekliyordu, bu nedenle herhangi bir şaşkınlık emaresi göstermedi.

Her zaman koltuğun üzerine bıraktığı tabakların tamamı gitmişti, belli ki adam yemeğı yemiş ve tabakların akıbetini önemsemeden onları çöpe atmıştı.

Neyse ki adamın bu duyarsız tavırlarına aşına olan kadın, ilk günlerde dert edindiğı bu meseleyi artık önemsemiyor.

Her gün çöpten çıkarmak zorunda kaldığı tabakları evine geri götürüp yıkıyordu.

Adamın evindeki işleri hallettikten sonra bugünkü yemekleri getirmek üzere evine gitti.

Menüde pancar salatası, kuru fasulye ve pirinç pilavı vardı.

Dün akşamdan hazırladığı bu yemekleri tekrardan ısıtmaya karar verdi.

Dört bölmeli ocağın en küçük bölmelerini açtı ve tüm yemekleri karıştırarak küçük bir tencereye döktü.

Beş dakika kadar bekledikten sonra yemeklerin yeterince ısındığına karar vererek tencerede duran karışık tabloyu, dün öğle vakti çöpten almış olduğu tabağa aktardı.

Tekrardan adamın evine gideceği esnada antredeki ayakkabı dolabında saklanmış olan kedi - adı iki olan- üzerine atıldı.

Kedinin üzerine atılmasıyla iki eliyle tuttuğu yemek dolu tabak yere düştü ve yemekler olduğu gibi yerde duran beyaz halıya saçıldı.

Halının görüntüsü amatör bir sanatçı tarafından mahvedilmiş tuvali andırıyordu.

Bu vaziyetten kadının bacakları da nasibini almıştı, bacağındaki yanma hissi ve kediye duyduğu öfkenin birleşimi olan bir kızgınlık hissetmeye hissetti.

O bu sorunlar ile boğuşurken dışarıda kar fırtınası başlamıştı.

Kar yağmıyor da daha çok yeryüzüne bir an önce temas etmek için koşuyor gibiydi adeta.

Acelesi vardı.

Kısa bir sürede yerlerin tamamı renk cümbüşünden sıyrılmış kendini beyazlığa teslim etmişti.

Mahalledeki kaldırımların kenarında, yol boyunca dizili duran mavi, siyah, kırmızı, bej rengi arabalar tek bir noktada buluşmuş, aynı rengi geçirmişti gövdesine.

Kadın, deminden beri uğraştığı yerleri temizleme eylemine ara vermiş, dışarıda yağın karı izleyebilmek için camın kenarına yaklaşmıştı.

Fakat o an; görmeyi umduğu şeyi görmesinin yanı sıra görmeyi ummadığı bir görüntüyü de gördü.

Adam, üzerindeki ince kot ceketi başına siper ederek sokağın başından evine doğru koşuyordu.

Boşluğun Tesellisi

Uzun zamandır düşlediğim eylemleri - mızrak ile balık tutmak haricinde, niye böyle bir hayalim var onu da bilmiyorum - hayata geçirebilirim artık.

Yıllardır varlığıyla kendimi avuttuğum işimden ayrıldım.

Ne iş yaptığımı söylememe gerek yok.

Çünkü bundan önceki hayatımda olanlar, içinde bulunduğum zamanın dışında.

Onlar yaşandı ve bitti.

Şimdi geleceği düşünme vakti.

İki gün önce aldığım bu karardan -henüz- pişman değilim.

Tıpkı bugüne kadar yaptığım hiçbir eylemden pişman olmadığım gibi. -yalan-

İşten ayrılma süreci, kendimi daha iyi görebilmeme olanak verdi.

Daha önce dinleyemediğim iç sesim ile konuşmaya başladım.

Varlığımın farkına vardığım o ilk andan itibaren yalnızlığın dışında bir duygunun var olduğunu bile fark etmedim.

Bu nedenle benimle konuşabilecek bir kişi var dünyada, o da benim. -çok şanslıyım-

Bu sıralar bedensel boşluğumun yerini bir takım zihin yolculukları ile dolduruyorum.

Hayatımın önemli karelerini zihin sahnemde tekrardan canlandırmakla meşgulüm.

İlk hatırladığım görüntü kaldığım yetimhanenin - yüzlerce yalnız çocuğun kaldığı on katlı bir harabeydi- yeşile boyanmış duvarlarıydı.

Burnuma yoğun bir boya kokusunun geldiğini anımsıyorum.

Hafızamda resmettiğim bina, henüz yeni boyandığından olsa gerek.

Kaç renk gördü gözlerim; yeşil, sarı, mavi, beyaz...

Kaç hayat geçti yüreğimden, bilmiyorum, hatırlamıyorum.

Tek hatırladığım istenmeyen, bu hayatta yeri olmayan çocuklar ve benim de o çocuklardan biri olmam.

Yaşitlarımla pek iletişim kurmaz, konuşmazdım.

Daha çok yurtda çalışan insanlarla muhatap olurdum.

Tek varlığım çöplükten bulduğum kolu kopuk oyuncak bir bebek ve dolabımda bulduğum kitaptı.

O günü anımsıyorum.

Yetimhanenin arka bahçesinde duran, iki çam ağacının ortasındaki kırık bankta oturuyordum.

Bahçenin arka tarafı geniş olduğundan çocuklar orada top oynardı - beni oynamazlardı - ben de onları izlerdim.

Gri taş zemin üzerine çizilen beyaz çizgilerin solgun yansımaları hala aklımda.

Çocukların fazla ayak basmasından dolayı yıpranmış çizgiler.

Oturduğum bankın az ilerisinde yetimhanenin çöplerinin atıldığı üç tane yeşil renkli konteyner duruyordu.

O güne kadar bakmayı dahi aklımdan geçirmediğim, yanından geçmekten imtina ettiğim o çöplüğün hayat çizgimi saptıracağını - bana göre olumlu manada - nereden bilebilirdim.

Yetimhaneyi çepeçevre saran, altı metre boyunda olan, sıvası dökülmüş beyaz duvarların kesiştiği noktada duran çöplük beni çağırıyor gibiydi o gün.

Hiçbir zaman iradesi kuvvetli birisi olmadım, o günde irademe karşı koyamadım.

Ayağa kalkıp çöplüğe doğru yürüdüm.

Çöplüğün etrafında dolaşan kedilerden çekindiğim için, ilk etapta çöplüğün yanına yaklaşmakta zorlandım.

Hayvanların oradan ayrılmasını bekledim bir müddet.

Derken kedilerden biri siyah tüylü, sarı gözlü olanı - hala kabuslarıma girer - üzerime doğru atıldı.

Kendimi son anda geri çekerek kurtuldum.

Fakat çöplükte gördüğüm kedilere korkum baki kaldı.

Kedinin saldırısından kurtulduğumu gören diğer kediler de sağa sola doğru kaçışmaya başladı.

Sonunda çöplük ile baş başa kalmıştım.

Konteynerlerin etrafında duran siyah çöp torbalarının etrafa yaydığı koku şuan bile burnumun direklerini sızlatır.

Gerçekten çok kötüydü.

İçimden gelen ses durmuyordu.

Bana çöpleri karıştırmam gerektiğini, yaptığım takdirde büyük bir hazine elde edeceğimi söylüyordu.

Çöplük ile garip bir bağ kurduğumu fark ettim.

Yetimhaneye geldiğim günlerden hatırladıklarım bir kitap ile özdeşleşiyordu.

O da "Define Adası" idi.

Kitap, varlığıma dair ilk anılarımda canlanıyor.

Henüz dört yaşındayım.

Üç yataklı dört ranzanın bulunduğu ufak bir odaya taşınıyorum.

Odada kalan çocukların kendine ait küçük bir dolabı var.

Bana da yeni bir dolap veriliyor.

O dolapta bir kitap buluyorum.

Sayfaları sararmış, kapağı kıvrılmış eski bir kitap.

Ön yüzünde; gün batımını çağrıştıran sarılı, turunculu renk paletleri üzerine çizilmiş, yelkenleri fora edilmiş bir gemi ve geminin önünde duran sakalları uzun bir adam -Long John Silver- onun yanında yakışıklı, genç bir delikanlı -Jim Hawkins- var.

İlk hatıram, ilk nefesim, ilk yaşamım bu kitaptı.

İnsanları da insanların yapabileceklerini de öğreten, hayatın kendisini de öğreten yine oydu.

O, dolabın köşesine fırlatılan eski kitap.

Tekrardan çöplüğe gittiğim ana gelecek olursam; çöp torbalarını karıştırmaya başladım.

Siyah poşetlerin içinde bir hazine arıyordum, henüz ne olduğunu dahi bilmediğim bir hazine.

Elime gelen tuvalet kağıtları, yemek artıkları, plastik atıklar umurumda değildi.

Yedinci torbaya geldiğim vakit yorulduğumu hissetmeye başlamıştım.

Yorgunluğuma rağmen bir şey elde edeceğimin -hazine- farkındalığının arttığını hissediyor, insanların yaklaştırmaya imtina ettiği, uzak durduğu o terk edilmiş -benim gibi- poşetlere daha bir sarılıyordum.

Aklıma fısıldayan sesler -tahminimce Billy Bones- susmuyordu.

Çabalamam, daha çok çabalamam için beni itekliyordu.

Elimi aşağılara daldırdığımda bir soğukluk hissettim.

Elimin hissettiği soğukluk ile birden yüreğim ısınmaya, alevlenmeye başlamıştı.

Bedenim ve yüreğim zıtlık oluşturuyor, düşüncelerimi iki farklı kutba çekiyordu.

Yere attığım siyah poşetin -Ben Gunn- üzerine eğildim, elimdeki varlığın kaynağını anlamlandırmak istiyordum.

Sonunda bulmuştum. Kolu kopuk oyuncak bir bebek.

Dağınık sarı saçları, yemyeşil gözleri, imkanı olsa gökyüzüne doğru kıvrılabilecek denli yukarı bakan ağız hatları -daima gülümserdi- , tozlandığı için griye dönen pembe bir kıyafet..

Bebeğe -Saima- dair hatırladıklarım bunlar.

O ilk buluşmanın esintileri yüzüme vurmaya devam ediyordu.

Ama ben yalpalamıyor, gayretle yoluma devam ediyordum.

Bir arkadaşım olmuştu sonunda.

Hayatımda yokluğunu hissettiğim bazı duyguları -sevgi, güven, saygı gibi- yaşama ihtimalim doğmuştu

Arkadaş kavramına olan mesafem Samia'nın varlığı ile kısalıyordu.

Her zaman onunla konuşuyor, oyunlar oynuyordum.

Genelde saklambaç oynardık.

Ben onu hemen bulurdum, -genelde saklanmazdı- o ise beni bulamazdı. -dört saat boyunca yatağın altına saklandığımı hatırlıyorum-

O zamanlar arkadaşlığımızın ilelebet süreceğini farz etmişim.

Fakat insan istemediği şeyleri yapmakla sınanan bir yaratıktır.

Neticede; yanımızdan ayıramadığımız yaşamların, soluklarına tahammülsüzlük göstermek türümüze mahsustu.

Günler geçti.

Hayatın bir kanunu olan büyüme ile karşı karşıya kalmış, tüm fani canlılar gibi bende bu duruma karşı duramamıştım.

Kaç yaşımda olduğumu bilmiyorum ama o çocuktan farklı olduğuma eminim.

Şuan oturduğum eve yerleştiğim ilk günlerde yanımdaydı Saima.

Evin eşyalarını beraber seçmiş, bir yuva inşa etmiştik.

Her şey güzel gidiyordu, ta ki o akşam ibre tersine dönünceye kadar.

Saat akşam üzeri beş civarında her zaman yaptığım şeyi yapıyordum, çöpleri karıştırıyordum.

Oturduğum evin civarında bulunan tüm konteynerleri dolaşır, işe yarar bir şeyler olup olmadığını kontrol ederdim. -bana cevapları verebilecek soruları arardım, demek daha doğru-

Bu eylemi kulağımda çınlayan o sesi ilk duyduğum günden beri yapıyorum.

Çünkü bana bir şeyler anlatmaya çalışan o sesin yarım kaldığını hissediyorum.

Anlatacaklarının henüz yarısını dahi anlatamadan sustuğunu -hayatımdaki tüm sesler gibi- düşünüyorum, ya da öyle olmasını umuyorum.

Bilemiyorum, belki de tahminlerim bomboş kalmış hayatımı, doldurmak üzere mantıklı birer argümana terfi etmişlerdir.

Sonuç olarak elimde olan tek gerçekliği kolay kolay bir kenara bırakamayacağımdan bu eylemi her gün yapıyorum.

Neyse, tam dolaştığım yedinci sokağa gelmiştim ki dikkatimi çeken bir şey gördüm.

Birisi çöplüğe tekli bir kırmızı koltuk bırakmıştı.

Koltuğun dört ayağından ikisi kırık bu nedenle öne doğru eğilmiş vaziyette duruyordu.

Kolçakları ise paramparça olmuştu, beyaz yünler bu nedenle dışarı fırlamıştı.

Hemen koltuğun bulunduğu yere hareketlendim.

Tam yaklaşmışken bazı sevimsiz detayların yeniden zuhur ettiğini gördüm.

Tarih tekerrürden ibarettir sözü bir kez daha gerçek oluyordu.

O an bazı hislerin tekrardan gün yüzüne çıktığını hissettim.

Yıllar önce yurt bahçesinde hissettiğim hisler. -üzerime atılan siyah tüylü kedi-

Koltuğun önünde doğum yapan beyaz kediyi görünce adımlarım yavaşladı, bir süre sonra tamamen kontak kapattım.

Orada öylece dikilip onların gitmesini bekledim.

Fakat gitmiyorlardı.

Kimi mavi kimi ise sarı gözlerini gözlerimin içine dikmiş bir şekilde bakışlarıma karşılık veren kediler, koltuğun önünde durmaya devam ediyorlardı.

Bazı kötü hislerin gün yüzüne çıkması an meselesiydi. -geçmişte duyduğum korku ve öfke yeniden belirliyordu-

Bir an duygularıma taktığım kemerin gevşediğini hisseder gibi oldum.

Bana ait olan hisler benden gayrı hareket etmeye çalışıyordu.

Ben yüksek barajlar inşa etmeye çalıştıkça onlar taşıkça taşıyordu.

Ve kendime daha fazla hakim olamadım.

Yüksek sesle önümde duran kedilere bağırıma başladım.

O an ne söylediğimi dahi hatırlamıyorum.

Tek hatırladığım bu sinir harbinin fazla uzun sürmediği.

Arkamdan seslenen birinin varlığı ile buz kestiğimi ve oradan hemen kaçtığımı anımsıyorum.

Aklımda yaşlı bir kadının sesi hala çınlar.

O vakit istediğimi elde edememenin verdiği huzursuzluk ile boğuşarak adımlarımı hızlandırmış ve iki sokak ötedeki evime doğru yürümeye başlamıştım.

Ama o kırmızı koltuk aklımdan çıkmıyordu.

Ne yapıp edip tekrardan o koltuğun olduğu yere gitmeliydim.

Ortada çöp kamyonunun her an gelip koltuğu götürmesi gibi bir risk varken -üstelik başkası da alıp götürebilirdi- rahatlamam mümkün değildi.

Kendimi o güne kadar hiç hissetmediğim derecede rahatsız hissediyordum.

Panik dalgası hızla tüm vücuduma yayılıyordu.

Her zerrem yanardağın kenarında duruyormuşum gibi yanıyordu.

Vücudumdan oluk oluk ter boşanıyordu.

Bu duruma daha fazla dayanamadım.

Evime girmeden tekrardan geldiğim yöne doğru yürümeye başladım.

Griye dönen gökyüzü yavaş yavaş yerini aya bırakıyordu.

Yanmaya başlayan sarı sokak lambaları sokağı az da olsa aydınlatmaya çalışıyordu.

Tekrardan çöplüğün olduğu yere geldiğim vakit, vücudumun tere battığını gördüm.

Çok kısa bir an bu durumdan rahatsızlık duysam da umursamamaya karar verdim.

Neticede daha önemli işlerim vardı.

Hayatımda mutlu olduğum anları sayarsam muhtemel bir elin parmağını geçmez -üç- o zaman yaşadığım da bunlardan biriydi.

Koltuk olduğu yerde duruyordu ve kediler ortalarda gözüküyordu.

Bu mucizeydi -çöplüğün mucizesi-

Ne yapacağımı çok iyi biliyordum.

Etrafıma bakılmaya başladım, -aynı hatayı bir kez daha yapamazdım- sokakta tek başıma olduğumu anlayınca koşarak koltuğu sırtladım.

Koltuk beklediğimden hafifti, bu nedenle eve kadar taşımak zor olmadı.

Beni zorlayan koltuğu apartmanın kapısından geçirme kısmıydı.

Küçük apartman kapısından koltuğu geçirebilmek için baya bir uğraştım.

En sonunda koltuğu yan yatırmayı akıl ettiğimde neredeyse üç saat geçmişti -o esnada aynı apartmanda oturduğum pek sevgili komşularım; yanımdan geçip gitmiş, bir kez dahi yardım teklif etmemişti.-

Yan yatırma taktiğini bir kez daha kullanarak koltuğu, hızlıca daire kapısından geçirdim.

Nihayetinde koltuğu evin içine sokmayı başarmıştım.

Koltuğu televizyonun karşısına yerleştirdim ve oturdum.

Oturduğum anda hayatın süregelen akışının hızla tam tersi yönde seyrettiğini gördüm.

Kendimi bir hükümdar gibi görmeye başlamıştım.

Ben bir hükümdardım ve üstünde oturduğum kanlı taht ise yüceliğimi pekiştiren yegane varlıktı.

İnsanın bir nesne sayesinde bu denli büyük bir güç elde etmesi mümkün müydü?

Burada mesele koltuğun, kendisinden ziyade temsil ettiği fikirdi.

Neticede bu koltuğu çöplükten almıştım.

Benim için bir hazineden farksızdı.

Hazine, kutsaldı.

Bu duygu seli ile dolup taşıdığım esnada gözüm, televizyonun yanında oturan Saima'ya takıldı .

Koltuğun verdiği erk ile kendimden emin bir şekilde ona seslendim.

Gelip koltuğun önünde diz çökmesini ve koltuğa itaat etmesini söyledim.

Yapmadı.

Tek yaptığı şey gülümsemekti.

O an dünyanın en kudretli varlığıydım ve kimse bu durumu alaya alamazdı.

Sinirlenerek ayağa fırladım.

Saima'yı avucumun arasına aldığım gibi dışarı fırladım.

Apartman kapısından çıktığım gibi koltuğu aldığım çöplüğe doğru yürümeye başladım.

Aklıma dahiyane -bence- bir fikir gelmişti.

Koltuğu bana bahşeden çöplüğe, teşekkür mahiyetinde bir kurban sunacaktım ve o kurban Saima olacaktı.

Neticede Saima'nın bir değeri kalmamıştı.

Üstüne üstlük günah işlemişti.

Önemli varlıklara minnettarlığımızı göstermek için önemsiz kazanımları dahi gözden çıkaramazsak, yaşantımıza büyük anlamlar vermemizin ne anlamı kalır.

Hiç yaşamayalım daha iyi.

Sarı kapaklı defteri -yani günlüğüm- odaya koymaya karar verdim.

II.KISIM

Günahın Bedeli ve Acziyet Avuntusu

Kar ilk günkü gibi yağmaya devam ediyordu.

Yumuşak bir şekilde yere iniş yapan kar taneleri, en ufak panik ve telaşa kapılmadan yere düşmeye devam ediyordu.

Çenesini avucuna dayamış bir vaziyette camın kenarına oturmuş olan yaşlı kadın üzüntü ile dışarıyı seyrediyordu.

Hiçbir canlının gelip geçmediği, kendini karın sakinliğine teslim etmiş sokağı izliyordu.

Etrafta oluşan derin sessizliğin içerisinden yırtılıp gelen gürültüleri, kafasının içindeki sesleri bastırmaya çalışıyor fakat başarılı olamıyordu.

Düşünce seline kapılıp gidiyor, çıkışı olmayan duygu havuzunda boğuluyordu. O kadar derinlere inmişti ki sular gözlerine girmeye başlamıştı.

Gözlerinden aşağı akmaya başlayan yaşları silmek için peçete almaya kalktı.

Salonun ortasında duran kahverengi sehpanın kenarında daima hazır bir şekilde bekleyen peçetelikten bir peçete aldı.

Gözlerini sildikten sonra bir an aklına gelen düşünce ile kedilere bakmaya karar verdi.

Saat akşamın sekizi olmuştu ve hayvanlar bu saate kadar hiç ortada gözükmemişti. Sabahtan beri ne yemek yemek, ne su içmek, ne de kendilerini sevdirmek için ortaya çıkmamışlardı.

Yaşlı kadın bir müddet etrafı dinlemeye çalıştı.

Fakat evde en ufak bir çıt sesi dahi yoktu.

Uzun zamandan beri beslediği hayvanların, ilk defa bu denli sessiz olduğuna şahit oluyordu.

Bu durumun pek de hayra alamet olmadığını bildiğinden evindeki tüm odaları dolaşmaya başladı.

Yatak odası, banyo, oturma odası, yıllardır kapısı açılmayan misafir odasına dahi baktı fakat kedilerin birini bile bulamadı.

En sonunda yine oturma odasına geldiğinde yüreğini hoplatacak bir gerçek ile yüzleşti.

Pencereyi tamamen örten kalın, beyaz perdenin altından hafif bir soğukluk geliyordu.

Perdeyi hızlıca çekti, o kadar hızlı çekti ki perdenin yarısı kornişten çıkmış, yere sarkmıştı.

Gördüğü manzara ile dünyası başına yıkıldı.

Oturma odasındaki pencere sonuna kadar açılmıştı.

Perdenin olmayışını fırsat bilen kar içeri dolmaya başladı.

Bunu fark eden yaşlı kadın kolunu tuttuğu kahverengi pimapeni hızlıca kapattı.

Nedenlerin üst üste birikmesi ile, kötü sonuçların yaşanmış olduğu veyahut yaşanacağı hissi meydana gelmeye başlıyordu.

Ufak bir ihtimali kenarda bıraksa dahi kedilerin bu pencereden çıkıp gittiğine neredeyse emindi.

Kadın, bir elini göğsüne götürerek hızla atmaya başlayan kalbini kontrol etti. Henüz ne olduğu bile belli olmayan bir kuruntu için yüreğinin böyle yaygara koparması bedenine ağır gelmişti.

Hemen portmantoda asılı duran kalın taba rengi kabanını aldı. Bir yandan kedilerin nereye gidebileceğini düşünerek kabanı üzerine geçirdi.

Aklına tek bir yer geliyordu.
O da kedileri bulduğu yer olan çöplük.

Dışarı adımını attığı an yüzüne vuran sert esinti yüzünü çevirmesine neden oldu. Hızla yağın kar, her saniyesinde şiddetini daha da arttırıyordu.

Karların sık aralıkları yüzünden etrafta beyazlıktan başka hiçbir şey gözüküyordu. Dünyaya hakim olan beyazlık, hali hazırda var olan karanlığı aydınlığa çeviriyordu.

Yaşlı kadın içine atılmakta olduğu maceranın ne denli tehlikeli olduğunu daha yeni kavrayabilmişti. Evden çıkmadan önce üzerine çöken keder bu durumu fark etmesini engellemiştir.

Ama şimdi hissediyordu.
Yapmaya niyetlendiği şey düpedüz çılgınlıktı.

Apartmanın içine girerek bir süre karın şiddetinin azalmasını beklemeye karar verdi. Apartman kapısının camında bir karaltının hareket ettiğini de bu bekleyiş sayesinde fark edecekti.

Cama iyice yaklaşır bu havada dışarı çıkma cesaretini gösteren kişiyi izlemeye koyuldu.

Karaltı fırtınasının etkisiyle sağa sola savruluyor, ayakta durmaya çalışıyordu.

Yaşlı kadın, bu görüntüyü bir film karesine benzetti.
Karşı kaldırımda yürümeye çalışan insanın bu çabası ona garip bir şekilde komik gelmişti.
Kahkahalarla gülmeye başladı.

Az önce hüznün yağmurlarını yağdıran gözleri şimdi sevinçle damlıyordu.

Bu mutluluk safhası uzun sürmedi.
Çünkü fırtınanın yavaş yavaş dinmesi ile karaltının kimliği de ayyuka çıkmıştı, adamdı.
Kadının gizliden gizliye yardım ettiği adam.

Yaşlı kadın; yakalanma korkusuyla kendini hızla geriye attı, panik olmuştu.

Tekrardan eve girdi.

Yaşadığı aksiyondan sonra bir daha dışarı çıkacak enerjiyi kendinde bulamamıştı.

Üzerindeki kabanı yere fırlattı, kendini ilk gördüğü koltuğa bıraktı.

Bir müddet karanlık odada dışarının aydınlığını seyretti.

Adamın bu havada dışarıda ne yaptığını merak ediyor, kendince bazı cevaplar veriyordu.

Bir şey almaya çıkmış olabilirdi fakat kar fırtınasından dolayı dükkanların tamamı bu saatte kapalı oluyordu.

Belki çöp atmaya çıkmıştır, lakin bu havada atılacak kadar çok çöpünün olması imkansızdı.

Kadın bunu çok iyi biliyordu.

Kadın bir anda kafasında beliren düşünce ile duraksadı.

Aklında bazı sahneler canlanıyordu.

Bir çöplük, çöplükte kedilere bağırان adam ve adamın ağzından dökülen nefret dolu sözler.

İstemsizce elini açık olan ağızına doğru götürdü.

Kadının görüntüsü, şaşkınlık ve üzüntünün birleşimini anlatan bir tabloyu oluşturuyordu.

Böyle bir şey mümkün olabilir mi, diye soruyordu kendine.

Gerçekten adam böyle bir şey yapmış olabilir miydi, bu hayatta nadir değer verdiği varlıklardan biri olan kedileri, ondan almış mıydı?

Yaptığım onca iyiliğin ve yardımın karşılılığı bu mu olacaktı, diye geçirdi içinden.

O vakit bazı meseleleri tekrardan mizan defterinde tartmaya karar verdi.

Düşüncelerinde; ilk olarak olayların başladığı o güne, adamı çöplükte gördüğü güne gidiyordu.

Adamın hızlıca kaçıışı, kedileri çöpün yanında bulduğu büyükçe bir kutuya doldurup eve götürüşü ve sonrasındaki süreçte oluşan durumlar...

Makarayı geriye doğru sardı.

Bazı sahneleri hatırlamaya ihtiyaç duyuyordu.

Her şeyi en başından itibaren ele alacak, masaya yatıracaktı.

Herhangi bir noktada yanlış yaptığını veya hesapta bir hata yaptığını fark ederse cezayı kesecekti.

Ne olursa olsun gerekeni yapacaktı, buna şüphesi yoktu.

Zamanında kapattığı defterler gibi gerekirse bu yazılanı da yok ederdi.
Nasıl olsa alışıktı.

İlk olarak hisler girdi devreye, o meşhur karşılaşma anına gittiğinde.

Kadın, adamın kim olduğunu gayet iyi biliyordu.
Bazı sabahlar kahvaltısını yaptığı esnada tesadüf ettiği, gördüğü adamdı.

Karşı apartmanında oturan bu adam, her gün aynı saatlerde apartmandan çıkıyor.
Bulunduğu tarafa bakıp, bir baş selamı veriyor.
Sonra da yoluna devam ediyordu.

İçinde adama karşı ne bir kızgınlık ne de bir öfke vardı.
Garip bir şekilde tek hissettiği duygu acımaydı.

Bu duyguyu hissetmesinin sebebi; şahit oldukları değildi, sadece daha derinlerde var olan, yaşanmak için sırasını bekleyen duyguların ortaya çıkmasıydı.

Yıllardan beri birine acımayı bekleyen yüreği umduğunu bulmuştu nihayetinde.

Yaşlı kadın farkında olmasa da bu adamda günahlarının kefaretinin ödeme şansını görmüştü.

Kalbine yazmayı unuttuğu iyilik kelimesini tekrardan satırlara dökebileceğini fark etmişti.

Yüzünde umutlu insanların gülümsemesi ile neler yapabileceğini düşünüyordu.

İyilik yapmanın da bazı zorlukları vardı.
İyilik yapmak istediğiniz insanın da size ellerini uzatması gerekiyordu.
Neticede iyilik istemeyen birine zorla iyilik yapılamazdı.

O günden sonraki bütün günlerde yatmadan önce alarmını kuruyor, adamın işe gittiği saatte onu gözlüyordu.

Olur da adamın yardıma ihtiyacı olursa diye mutfak penceresinin camında hazır bir şekilde bekliyor, heyecanla adamın hareketlerini izliyordu.
Fakat adam herhangi bir yardım talebinde bulunmuyor, ufak bir baş selamı verip hızlıca uzaklaşıyordu.

Günün birinde bu duruma bir çözüm bulmak isteyen yaşlı kadın, işe yarayacağından emin olduğu bir plan yaptı.

Ertesi sabah aynaya baktığında farklı bir insan ile karşılaşmıştı.

Yatak odasının duvarına sabitlenmiş, kenarları som altın işlemeli aynada kendini incelediğinde karşısında; yüzü sargılı, yırtık kıyafetli bir kadın buldu.

Bu vaziyete girmesinin tek bir sebebi vardı. O da adama yardım edebilmektir.

Evden çıkmadan önce sargıları çıkarmış, yırtık kıyafetlerinin belli olmaması için uzun kabanını giymişti.

Komşulardan birinin onu bu şekilde görmesi, düşüncesi bile tüylerini ürpertmeye yetiyordu.

O nedenle evden çıktığında her zaman ki kılık kıyafetinin içindeydi.

Başında mavi-kırmızı desenleri olan bir tül bent, üzerinde her zaman giydiği taba rengi kabanı vardı.

Apartmandan dışarı adım attığı an, etrafını hızlıca kolaçan etti. Herhangi bir tehlikenin olmadığını görmek, onu bir nebze de olsa rahatlatmıştı.

Kendini huzurlu hissetmiyordu.

Planını gerçekleştirmeye doğru attığı her adım ona zulüm gibi geliyordu.

Ne yapacağı hususunda bilhassa mülhaza ettiği eylem, şimdi gözüne pek bir korkutucu görünmüştü. Eylemleri planlamak ile gerçekleştirmek arasında çok büyük farklılıklar vardı.

Kendini cehennem kuyruğuna dizilen günahkarlar gibi hissediyordu. Yanacağını bile bile o sıranın ilerlemesini beklersin, sıra ilerledikçe ateşe yaklaşırsın, yüzüne vuran sıcak da artar.

Artık sıranın başına geldiğin vakit, yanmak sadece fiziksel bir hal olur. Çünkü korku tarafından ezilen yüreğin bir daha korkamaz, şaşırılmaz, üzülemez. Haliyle herhangi bir acıyı da hissedemez.

Kadın da aynen böyle hissediyordu.

Güneşin bulutun ardında gizlenmesinden doğan grilik bu duyguyu körüklüyordu.

Her adımda bir huzursuzluk vardı.

Kimsesiz kalmış sokağın tek sahibi olarak yürüyordu.

İnsanların etrafta gözükmemesine şaşırılmıştı elbet.

Sanki insanlar saklandıkları perdenin arkasından az sonra sahneleyeceği oyunu izleyecekmiş gibi bir his doğdu kadının içine.

Halihazırda tüm benliğinde hissettiği huzursuzluk duygusu, bu düşünce ile iki katına çıkmıştı.

Bu düşünceler kafasında peyda olurken, o da varacağı yere gelmişti.

Adamı ilk gördüğü yer olan çöplüğün yanında durmaktaydı.

Hızlıca yanında getirdiği büyük poşette duran sargıyı, kalıp sabunu ve kirli ayakkabıları çıkardı.

Ayağındaki temiz ayakkabıları ve üzerine giydiği kabanı, boşalmış olan poşete tikiştirdi.

Poşeti çöp konteynerinin arkasına saklayarak, yandaki kaldırıma doğru çömeldi. Adamın gelişini beklemeye başladı.

İnsanların önünden geçtiği vakit kendisine yönelttiği bakışlara aldırılmıyordu. O bakışlardan dökülen hüznün ve acıma umrunda bile değildi.

Amacı insanların duygularını uyandırmak değildi.

Çok daha nihai bir gayesi vardı. İçerisindeki tozlanmış his rafını parlatmak.

O nedenle yaşanan duyguları değil de yaşaması muhtemel duyguları düşünüyordu.

Yaklaşık dört saatin sonunda; adam henüz gelmemiş, bazı insanlar kendi vicdanlarını rahatlatılmak adına açtığı avucuna cüzi miktarlarda para bırakmışlardı.

Kadın avucunda tuttuğu paraları da önemsemiyordu, bu onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Ne de olsa yıllardan beri almakta olduğu emekli maaşı ile kıt kanaat geçinmeyi öğrenmişti.

Bu nedenle paranın fazlası veya azı yüreğinde hiçbir çarpıntı yaratmıyordu.

O para ile ilintisi olmayan, kendini maddiyatın samimiyetsiz kucağına bırakmayanlardandı.

Hissetmiyordu. Ama bunun nedeni farklıydı.

Adam, altıncı saatin ortalarına doğru gözükte.

Sokağın başında belirlediği anda kadın başta heyecanlandı.

Bu heyecan hali ile avucunda duran kimi kağıt, kimi de demir olan paraları yere döktü.

Onun paraları döküşü ile yere dökülen paraların sesinin boş sokakta yankılanması bir oldu.

Bu da haliyle adamın dikkatini çekti. Sesi duyan adam, odağını çöp kutusunun olduğu yerden kadının bulunduğu yere kaydırıldı.

Kadın, nefessiz kalmıştı.

Hiçbir şey yapmıyor, hareketsiz bir şekilde duruyor, kendisine doğru gelmekte olan adamı izliyordu.

O an kafasından, umarım sargıları sıkı bir şekilde sarmışımıdır, yüzümün en ufak bir noktası bile görünmüyordur, düşüncesi geçti.

Adam, kadının yanına geldi.

Bir müddet karşısında duran insanın sargılı yüzüne baktı.

Kadın, adamın kendisini inceleyen bakışları ile karşılaşmamak için çaba gösteriyor.

Gözleri kendisini ele verecekmiş gibi hissettiğinden bakışlarını kaçırıyordu.

Bu nedenle kendisine bakan adamın yüzündeki öfkeyi göremiyordu.

O an beklenmedik bir şey oldu.

Adamın öfkeli suratı, gülümsemeye doğru evrildi.

Bir yandan karşısındaki dilenciye bakıyor, bir yandan da elini mutlu bir şekilde cebine atıyordu.

Bundan sonra yaşananlar, kadını her düşündüğünde şaşırtırdı.

Adam, cebinden çıkardığı bir tomar parayı kadının eline tutuşturdu.

Paranın miktarı o kadar fazlaydı ki ilk etapta kadının eline sığmamış, çoğu yere saçılmıştı.

Bu eylem kadını şaşırtsa da uygulamak üzere olduğu plan için güzel bir zemin hazırlamıştı.

Elindeki paranın yere döküldüğünü umursamadan iki eliyle birden adamın beline sarıldı.

Başta yalvarmak maksadıyla gerçekleştirmeyi düşündüğü bu eylemi şimdi minnettarlık gösterisine çevirmişti.

Cebinden çıkardığı beyaz kalıp sabuna tükürdü.

Bunu yaptığı esnada adamın, görmemesine özen göstermişti.

Sonrasında adama daha sıkı sarılarak, elleri ile adamın pantolon cebini yokladı.

Ve işte oradaydı.

Adamın evinin anahtarı pantolonunun ön cebindeydi.

Hafif doğrularak sarılmaya devam etti.

Elini gizlice adamın cebine atarak anahtarlığı aldı.

Biri daire biri de apartman kapısı olmak üzere iki anahtardan oluşan bu anahtarlıktaki anahtarları, hızlıca hali hazırda ıslatmış olduğu kalıp sabuna bastırdı.

Apartment kapısının anahtarını sabunun bir yüzüne, daire kapısının anahtarını ise sabunun diğer yüzüne bastırmıştı.

Tüm bu eylemleri adama sarılır vaziyette durarak, onun sırt tarafına uzattığı elleri ve ellerine vuran cılız sokak lambasının ışığının yardımı ile yapmıştı.

Bu esnada adam olanlardan habersiz bir şekilde sağı sola bakıyor.
Herhangi bir insanın bu vaziyeti görüp görmediğini kontrol ediyordu.

Kadın amacına ulaştığı vakit anahtarlığı yerine koymak yerine adamın göreceği bir noktaya fırlattı.

Bu sarılma faslı da anahtar şingirtisinin duyulması ile bitmiş oldu.

Sesin geldiği yöne bakan adam, anahtarını yerde görür görmez kendisine sarılmakta olan kadını ittirdi ve hemen yerdeki anahtarlığı aldı.

Adam, anahtarı alır almaz aceleci adımlarla yürüyerek kadından uzaklaştı.

Bir yandan dilencinin kendine sarılışından ötürü duyduğu mutluluk, bir yandan da çöpe bakamamış olmanın verdiği üzüntü duygularını yanına alarak evine doğru yollandı.

Bu saçma sarılış anında da öncesinde ve sonrasında da ikisi arasında herhangi bir konuşma olmamıştı. Ortamda herhangi bir sesin varlığı da yoktu.

Kadın ve adam pantomim yaparmışçasına sahnelemişti bu gösteriyi.

Ertesi gün kadının ilk işi anahtarcıya giderek, elindeki anahtar kalıplarını çıkarttırmak oldu.

Artık adamın evine girebilecek.

İçinde filizlenen iyilik arzusunu sulayabilecekti.

Kadın bu düşünceleri kafasından kovarak ayağa kalktı.

Kar şiddetli bir şekilde kendini göstermeye devam ediyordu.
Sanki varlığını bir an bile azaltsa unutulmaktan korkuyor gibiydi.
Durmadan yağıyor, her geçen an varlığını daha da artıyordu.

Adam görünürde yoktu.

Belli ki evine girdi, diye düşündü kadın.

Bir an kedilerini, kaybolan kedileri düşündü.

Onları düşünmesiyle birlikte adama karşı hissettiği öfke yeniden kendini göstermeye başlamıştı.

Sahi, dedi kendi kendine ben bu adama niye yardım ediyorum ki?

Onu o gün çöplükte kedilere bağırırken gördüğüm vakit yüreğime şefkat duygusunu sokan neydi?

Cevabını çok iyi biliyordu.

Her şey çöplük ve çöplüğün bıraktığı yaralar ile ilgiliydi.

Başından geçen hatıralar ile ilgiliydi.

Zamanında yapılan hatalar, dökülen kanlar vardı.
Hiçbir yere gitmemiş, hala orada duruyorlardı.

Aklının bulutları ardına saklanan o düşünceler güneş gibi parlıyordu şimdi.
Zihni tamamen aydınlanmış, temiz olmayan zihninde pür pak gerçekler baş göstermişti.

Çöplükte ölüme terk ettiği o bebek ile ilgiliydi.
Kendi bebeğiyle ilgiliydi.

Kurban

Bilmem hangi yılın, bilmem kaçınıcı ayının, umursamadığım herhangi bir gün -nasıl olsa hepsi aynı-

Son üç gündür ağızıma bir lokma yemek bile koymadım.

Karın yağmaya başladığı vakit -bir hafta önce- her şey yolundaydı.

Her zaman olduğu gibi yaptıklarımı yapmaya devam ediyordum.

Ne yazık ki işler umduğum gibi gitmedi.

Her geçen saniye daha da çok yağın kar işlerimi sekteye uğrattı.

Yapacaklarımı yapamamaya başladım.

Bu nedenle cezalandırıldım.

Dört gün önce her zaman ki gibi dışarı çıktım.

Karın yağışına aldırmadan işlerimi halletmeye gittim.

Fakat olmadı.

Üstüne üstlük şu anda hastayım ve yapmam gerekenler yapılmak üzere beklemeye devam ediyor.

Bu hastalık beni öldürecek gibi.

Bu nedenle ölmeden yaşadıklarımı yazmam gerekiyor. İnsanlığa bir miras bırakmalıyım.

Olayı en başından beri anlatmam gerekiyor.

Bu sayede atladığım detayları tekrardan gözden geçirebilirim.

Saima'yı kurban verişimin ertesi günü beklemediğim bazı değişikliklerin baş gösterdiğini gördüm.

O gün her zamanki gibi işimden çıkmış, birkaç yere -çöplüğe- uğradıktan sonra evime gelmiştim.

Ama bazı farklılıklar vardı.

Bunu eve ilk girdiğim anda burnuma vuran çamaşır suyu kokusundan anladım.

Ben temizlik ile alakası olmayan biriyim.

Hatta direkt olarak kişisel hijyene bile karşı olan bir insanım.

Bu nedenle evimin duşunu bir kere bile kullanmadım.

Hal böyle olunca temizliğe ve temizliğe dair herhangi bir şeye karşı olan hassasiyetim, diğer insanlara kıyasla çok daha fazla.

En ufak bir kolonya kokusu bile burnumun direğini sızlatır.

O gün duyduğum çamaşır suyu kokusu da buna benzer bir etki yaratmıştı burnumda.

İyi niyetli -pek nadir olur- davranarak, yanıldığımı düşündüm.

Her zaman yaptığım gibi ilk iş olarak yattığım odaya gittim.

Eve girdikten sonra ilk olarak üzerimdeki kıyafetleri çıkartır, sağa sola fırlatırım.

Sonrasında her zaman giydiğim mavi renkli pijama takımımı giyer, televizyonun karşısına kurulmak için salona giderim.

O gün yatak odasına girdiğim anı hala unutamıyorum.

Karşılaştığım manzara şöyleydi; yatağımın üzerinde katlanmış bir şekilde duran temiz çamaşırlar, yerden kaldırılmış çöpler ve derli toplu duran yastıklar, yorganlar.

O an yaşadığım paniği anlatabilecek bir kelime bulamıyorum.

Birinin evime girdiği ayan beyan ortada olan bir gerçektir.

İnsanlar bu duruma nasıl bir tepki verir, bilmediğimden ötürü ilk etapta ne yapacağımı şaşırardım.

Aklımdaki tek fikir, kırmızı koltuğa bakmak oldu.

Nedense aklıma koltuğun çalınmış olabileceği fikri geldi.

Hemen koltuğun olduğu yere koştum. salonun ışığını yaktığım vakit. koltuğun orada olup olmadığını anlayacaktım.

Çünkü koltuk salonun orta yerinde duruyordu.

Bu gerçek ile yüzleşeceğimi bildiğimden ötürü ışığın düğmesine basarken ellerim titriyordu.

Işığı açtığım anda kırmızı koltuğu karşımda gördüm.

Fakat koltukta bir farklılık vardı.

Daima boş duran koltuğun üzerinde yemekler vardı.

Bu mucizeydi.

Mutluluktan ağladığımı hatırlıyorum.

Nihayet onunla, çöplükle bir bağ kurabilmişim.

Hızlıca koştum, koltuğun ayaklarına sarıldım.

Uzunca bir müddet bu şekilde durdum.

Belli ki çöplük sunduğum kurbandan memnun olmuş.

Bu nedenle beni mükafatlandırmıştı.

Dün o saatlerde çöplükten geçerken rastladığım dilenciye verdiğim para da bunda rol oynamış olmalı, diye düşündüğümü anımsıyorum.

O parayı verme sebebi de koltuğa olan minnettarlığımı göstermekti zaten.

Çöplüğün hoşuna gitmiş olmalı diye, düşündüm.

O garip kılıklı dilenci bana sarılırken, yüzüme yerleşen gülümseme ile çöplüğe bakmakla meşguldüm.

Bir şeylerin olacağını hissetmişim.

Ve o günden sonra ne yapacağımı bilmenin verdiği rahatlık ile yemeğimi yemeye başladım.

Ertesi gün işten sonra kendimi, hayatımda çok sık yapmadığım bir eylemi yaparken buldum, alışveriş merkezine gittim.

Hedefim alışveriş merkezinin üçüncü katında bulunan oyuncakçı dükkanıydı.

Dükkanı girdiğim an gördüğüm ilk oyuncak bebeğin yanına gittim.

Aldığım gibi ceketin arkasına sakladım.

Hırsızlık işlerinde acemi olduğumdan, etrafıma bakma fikri sonradan aklıma geldi.

Neyse ki kimsecikler yoktu.

Arkama bile bakmadan dükkanı terk etmişim.

Alışveriş merkezinden çıktığım an yaşadığım rahatlama duygusunu daha önce hayatım boyunca hissetmemişim.

Bu yeni bir histi.

Yaptığım hırsızlıktan dolayı ne bir suçluluk ne de bir pişmanlık duyuyordum.

Tek hissettiğim duygu, mutluluktum.

Neticede iyi bir amaç uğruna bu eylemi gerçekleştirmişim.

Önümde çözülmesi gereken para meselesi vardı.

Tüm paramı yüzü sargılı dilenciye -ona bu adı taktım- verdiğimden ötürü beş kuruşuz kalmışım.

Hayatım boyunca çokça meteliksiz kaldığım olmuştu ama bu sefer durum farklıydı.

Para benim için değil, çöplük için gerekiyordu.

O an ne yapacağımı düşünürken aklıma harika bir fikir geldi.

Yapılmışı yapacaktım.

Yüzümü sargılarla saracak ve dilencilik yapacaktım.

Sonuçta yapmam gereken elimdeki paranın tümünü bağışlamak.

O yüzden yoldan geçen herhangi bir hayırseverin bağışlayacağı en ufak meblağ bile yeterli olacaktı.

Üstelik benim gibi bir adamda bile yarattığı intiba düşünülürse, sargı fikri pek mantıksız değildi.

Bu noktada ihtiyacım olan tek şey, sargı beziydi.

Nasıl alacağım konusunu düşünmeye pek gerek yoktu çünkü seçenekler kısıtlıydı.

Ufak çaplı bir kumar oynamak zorunda kalacaktım.

Yerde gördüğüm soda şişesini -halbuki insanlar yere hiç çöp atmaz- aldım.

Arkamdaki kırmızı renkli binanın duvarına doğru savurdum.

İhtiyacım olan şey şişenin kendisi değil, kırılmasıydı.

Şişe büyük bir patlamayla kırıldı.

Etrafa saçılan cam kırıklarından birini aldım.

Sağ elimle sol kolumdaki gömleği sıyırdım.

Ve sol kolumu cam ile boydan boya kestim. -işimi şansa bırakamazdım-

Camın batışıyla birlikte fıskıran kanların kolumu kızıla boyaması bir oldu.

Arka cebime sıkıştırdığım oyuncak bebeği sağ elimle yokladım.

Yerinde olduğunu görünce rahatlamıştım.

Düşme riskine karşın bebeği, iyice cebime sıkıştırdım.

İki sokak ötedeki eczaneye doğru koşmaya başladım.

Eczaneye girdiğim an vaziyetimi gören, genç eczacı kadından sargı bezini almak zor olmadı. -O kanlı sargı bezini sonraları kaç kere kullandım, bilmiyorum-

Genç eczacı, sargı bezini direkt koluma sarmıştı.

Eczaneden çıkar çıkmaz kolumdaki sargıyı çıkardım.

Sonrasında kafama sardığım kanlı sargı bezi ile insanların fazla olduğu bir yere gitmeye karar verdim.

Saatın okul çıkış vaktine yakın olduğunu bildiğimden yakındaki okulun önüne gitmenin mantıklı olacağına kanaat getirmiştım.

Okulun önündeki kaldırımda oturup beklemeye koyuldum.

Neyse ki işim uzun sürmedi.

Velilerden biri acıyan gözlerle yanıma geldi ve açık duran avucuma elli lira koyarak uzaklaştı.

Parayı aldığım gibi çöplüğün olduğu yere gittim.

Yolda giderken yüzümdeki sargıyı özenle çıkartıp arka cebime koymuştum.

O an fark etmesem de, eve gidip aynaya bakacağım zaman fark edeceğim bir görüntü ile yürüyordum. Sargıdan geçen kanlar yüzümde hafif kırmızılık yapmıştı.

Yüzü sargılı dilencinin -kendimden bahsetmiyorum- orada, dün gördüğüm yerde olmasını umarak geldiğim sokağın başında hayal kırıklığına uğradım.

Yüzü sargılı dilenci yoktu. -gerçi olmaması iyiydi. Yüzü sargılı bir dilenciye para vermek için yüzü sargılı bir şekilde dilencilik yapmak, garip bir durumdu, doğrusu.-

Bu durum beni üzse -üzülmedim- de elimden bir şey gelmeyeceği için üzerinde fazla durmadım. Önemli olan niyettir diyerek, elimdeki parayı dün dilencinin durduğu yere doğru attım.

Esas kısma gelmiştim.

Pantolonumun arka cebinde duran oyuncak bebeği elime aldım. Bir süre incelemeye başladım.

Bu bebek Saima'ya pek benzemiyordu.

Hatta alakaları bile yoktu, diyebilirim.

Simsiyah gözler, kızıl rengi kıvırcık saçlar ve en önemli fark olarak söyleyebileceğim ağlayan bir yüz ifadesi ile bakıyordu bana.

Kurban etme faslını gerçekleştirmeye başladım.

Bebeğin kafasını özenle tuttum ve hızlıca yana doğru yatırdım.

Beden ve kafalar ayrılmış vaziyette duruyordu şimdi.

Kafayı çöplüğe doğru fırlattım, yanıma oyuncak bebeğin başsız bedenini alarak eve geldim.

Eve girdiğim vakit önceki gün duyduğum çamaşır kokusunu bir kez daha teneffüs ettim.

O an yüzüme bir gülümseme yerleşti.

Belli ki her şey yolunda gitti, diye düşünerek yatak odasına gittim.

Bu sabah dağınık bir şekilde bıraktığım oda, derli topluydu.

Yüzümden silinmeyen gülümseme ifadesi ile salona gittiğim vakit, tablo tamamlanmış oldu.

Koltuğun üzerinde duran yemekler -mükafatım- beni bekliyordu.

Günler bu şekilde devam etti.

Yalnız oyuncağa ulaşma kısmında farklılık yapmak durumunda kalmıştım.

Bu kararı alışımın sebebi üçüncü günden sonra beni dikkatle gözetleyen mağaza çalışanıydı.

Bu yüzden planda değişikliğe gittim.

Parklarda, kreşlerin olduğu yerlerde dolaşılıyor.

Gizlice çocukların oyuncaklarını çalıyordum. -çalmak alışkanlık oldu-

Paraya ulaşma noktasında hiçbir değişiklik yapmadım.

Çünkü işler yolunda gidiyordu.

Yüzü sargılı dilenci olmak işe yaramıştı.

Yani işler genel olarak tıkırındaydı.

Ben üzerime düşen vazifeyi yerine getiriyordum.

Karşılığında mükafatımı alıyordum.

Ha, az kalsın yazmayı unutuyordum.

Tüm bu süreçte planımı sekteye uğratabilecek bir olay başıma gelmişti.

Zaten gelmese şaşırırdım -bu cümleyi böyle yazmalıydım, neyse-

Yine okulun önünde dilencilik yaptığım vakit, dile getirilen bir isim ile başladı olay.

Başımı eğmiş bir vaziyette duruyor, insanların ne yaptığını bakmıyordum.

Önemli olan ritüeli gerçekleştirebilmem için gerekli olan parayı toplamaktı.

Bu nedenle bana para veren insanların yüzüne bakma nezaketini göstermeye bile gerek duymuyordum.

Şahsi olarak; farklı olanakların pençesinde olsam dahi bu insanlara minnet duyar mıydım, bilmiyorum.

Yani parayı yere atmak için -ritüel için- değil de kendim için toplasam dahi bu insanların yüzüne bakma, onlara iyi dileklerde bulunma zahmetine girmezdim.

Sonuç olarak, insanlar bu parayı kendilerini benden üst mertebede konumlandırmalarından ötürü duyduğu acımaya dayanarak veriyor.

Ortada olan duygu; kibirden doğan merhametin, iyilik yapma sanrısı ile harmanlanması, anlayacağınız.

Bana verdiğin üç kuruş sayesinde gün boyu kendini iyi -üstün- bir insan olarak göreceksin.

Karşılıklı bir pakttan söz ediyoruz yani.

Başıma gelen aksiliği yazmaya devam edeyim.

Dile getirilen bir isim ile odağım sesin geldiği yöne doğru kaydı.

Ve tahminimde yanılmamıştım, bu oydu.

"Mehmet Bey? Siz misiniz?"

Buradaki olay isim değildi tabi.

Benim dikkatimi çeken her ne kadar ismimin söylenmesi olsa da asıl mesele ismimi dile getiren sesin tonuydu.

Bu noktada saklamaya gayret ettiğim işimi açıklama mecburiyetindeyim.

Ben bir halıcılık deposunda çalışıyordum. -bir süre öncesine kadar-

Zengin bir iş insanının yatırım amaçlı aldığı eski, yıpranmış halıların düzenlenmesinden ve yerleştirilmesinden sorumluydum.

Koca depodaki tek çalışan bendim, diyebilirim.

Çünkü verdikleri düşük maaş karşısında, böylesine pis bir işi yapabilecek başka birini -enayi- bulamamışlardı.

İsmim ile seslenen kişi, yani Ruhsar Hanım beni bu işe alan yaşlı muhasebeciydi.

İş görüşmesi için gittiğim gün, böylesine kötü bir işte çalışabilmeyi göze alan birini bulabildiği için çok mutlu olmuştu.

Bu yüzden kendisi, hayatım boyunca bana iyi gözle bakmayı başarabilen nadir insanlardandır.

Yüzüm sargılı olmasına rağmen beni nasıl tanıdığını düşünmeme gerek yoktu çünkü cevabı biliyordum.

Beni iki avucumda da mevcut olan yanık izlerinden tanımişti şüphesiz.

Bazı insanların ayırt edici özellikleri vardır, bazılarının ise hiç unutulmayacak özellikleri olur.

Benim avuçlarımdaki yanık izleri de beni unutulmaz kılan etkenlerden biriydi. -sağ olsunlar-

Devamında yaşananlara dair anlatılacak pek bir şey yok.

Apar topar kalktım ve hızlı adımlarla oradan uzaklaştım.

Ertesi gün sorulduğu zaman ise, soruları laf kalabalığı yaparak geçiştirdim.

Neyse ki bana yalandan itibar gösteren Ruhsar Hanım, fikirlerimi önemsemediğinden bir şey demeden kapadı konuyu.

Bilmem hangi yılın, bilmem kaçınıcı ayının, umursamadığım herhangi bir gününün ilerleyen saatleri

-bu sefer farklı-

Az önce, -bileklerimi kesmeden önce- aldığım önemli kararı açıklıyorum; karşıda oturan yaşlı kadının kapısına gideceğim.

Sebebi çok bariz, -en azından kendimi ona inandırdım- bana yiyecek iki lokma yemek verip veremeyeceğini sormak ve nefret dolu bakışların nedenini sorgulamak. -asıl amaç ikincisi-

Hayatım boyunca bir kenara itildim, bunu bir nebze anlayabilirim. -anlamıyorum-
İnsanların değerli hayatlarında kaplayacağım en ufak bir yer yoktu.
Ama nefret, ne diye bir insanın ateş dolu bakışlarında yanıyordum.
Hem de hiç bir şey yapmamışken.
Artık yüzleşme, hesaplaşma vaktiydi.
Belki onunla, belki de onun üzerinden içimde yaşayan canavarla.

Yüzleşme I

Yaşlı kadın, derin düşüncelerin pençesine düşmüştü.
Kurtulmaya çalışıyordu ama nafiye.
Düşünmek, insanı bir kere esir aldı mı bırakmazdı.
Hiç uğramadıysa da bir daha uğramazdı.
O günlerde çokça içine çekildiği geçmişin çukuru artık düzleşmiş, gerçekleri olduğu gibi önüne sermişti.
Geri dönülmez yolun yolcusu olduğunu fark etmişti.
Bu nedenle yürürken arkasına bakma zahmetine bile girmiyordu.
Duyduğu bir haberle yıllardır sakladığı, gizli tuttuğu hatıralar su yüzüne çıkmıştı.
Düşüncesi ile ürperten olaylar silsilesini bizzat yaşadığı gerçeğini kabullenemiyordu.
İnsanlıktan uzaklaştım, diye düşünüyordu.
O günlerde insan olmak nedir, unutmuştum.
Üst katında oturan komşusunun dediğine göre, birkaç gün önce iki sokak ötedeki çöplüğün içerisine bırakılmış insan kafaları bulunmuş.
Kadın anımsıyordu.
Gözyaşları eşlikçiydi hatıralarına.
Aslında unuttuğu bir şey de yoktu ortada.
Sadece başka bir gerçekliğin akıntısına kaptırmıştı kendisini.
Bunu özellikle istemişti.

Boğulma ihtimalinin olduğunu bile bile, derin suların bilinmezliğine bırakmıştı kendisini.

İçinde bulunduğu kirli sulardan kurtulabilmek için

İlk hatırladığı hatıralar, küçük bir kız çocuğuna dairdi.

Ufak kızın hatırlarında görünen ilk resim; yıkık dökük, tek odalı, beyaz renkli eski bir gecekonduydu.

Kız bu evde annesi ve kendisinden bir yaş küçük olan erkek kardeşiyle yaşıyordu.

Kız on beş yaşına yeni girmişti henüz.

Bu kızın babası, yıllar önce sebepsiz yere ortadan kaybolmuş, bir daha da ortaya çıkmamıştı.

Kız ve ailesi çok fakirdi.

O kadar fakirlerdi ki yemeklerini çöpten yiyorlardı.

Anne ve iki çocuğu sık sık dilencilik yapıyor, iki kuruş için kar-kış demeden millete avuç açıyorlardı.

Yine dilencilik yaptıkları bir gün anne, oğlan ve kız farklı konumlara yerleşmiş, insanlardan para dileniyordu.

Ama işler pek yolunda gitmiyor, normalde kazandıkları paranın çeyreğine bile yaklaşamıyorlardı.

Anne, bunun sebebini anlamaya çalışıyor fakat mantıklı bir açıklama bulamıyordu.

Derken eve döndükleri bir akşam bu durumun sebebini anlamışlardı.

Ekmeklerine kan doğrayan yeni bir dilenci peyda olmuştu.

İki sokak ötede dilencilik yapan biri vardı.

Bu dilencinin yüzü sargılıydı ve kucağında daha yeni doğmuş bir bebek vardı.

İnsanlar dilencinin bu halini gördüğü için ona yardım ediyor, anne ve iki çocuğuna ise hiçbir yardımda bulunmaksızın yoluna devam ediyordu.

Sonuçta acı seviyesi daha yukarılarda olan bir rakip çıkmıştı ortaya.

Bu duruma çok öfkelenen anne, kara kara ne yapacağını düşünmeye başlamıştı.

Yaklaşık iki gün sonra, yine elleri boş bir şekilde eve dönerlerken annenin ağzından bir söz dökülüyordu.

"Bir bebeğe ihtiyacımız var!"

Bu sözün söylenmesi, kızın hayatının geri dönülemeyecek bir boşluğa gömülmesi demektir.

Lakin bundan haberi yoktu.

Kız, masum bir şekilde sormuştu.

"İyi de bebeği nereden bulacağız?"

Kızın, o günlere dair hatırlayacağı en önemli anlardan biri, annesinin bu soru karşısında verdiği tepkiydi.

Annesinin yüzünde beliren şeytani gülümseme unutulacak gibi değildi.

O an karşısında iblisin ta kendisi vardı.

Sonraki günler kız ve erkek kardeşi hiç evden çıkmamışlardı.

Daha doğrusu çıkamamışlardı.

Annesi, erkek kardeşi ile kendisini eve kilitliyor ve dilenmeye gidiyordu.

Onlar da bu manasız hareketin nedenini soruyor, biz de gidip dilensek daha fazla para kazanırdık, diye söylüyorlardı.

Gün boyu hiçbir şey yapmadan oturuyor, arada dışarıda oynayan çocukları seyretmek için, uçan kuşlar gibi pencerenin kenarına tünüyorlardı.

Akşam anneleri gelene değin vakitleri bu şekilde geçiyordu.

Anneleri ise gelir gelmez meraklı gözlerle çocukların gözlerine bakıyor ve her defasında aynı soruyu soruyordu.

"E ne yaptınız bugün, çocuk yapabildiniz mi?"

Çocuk yapmak tabirinin ne anlama geldiğini dahi bilmeyen çocuklar, ne anlatıyor bu kadın dercesine bakıyorlardı annelerine.

Anneleri bu şaşkın bakışları nedense hoş karşılamıyor.

Her defasında çocukları dövüyordu.

Ne yaşadıklarına anlam veremeyen çocuklar.

Kaçmadan, olduğu yerde duruyor kaderine razı oluyordu.

Onları yaralayan atılan tokatlar değil, söylenen sözlerdi.

Anneleri ağzına gelen kötü lafları sıralıyor, durmadan vurmaya devam ediyordu.

İşler bu şekilde ilerlemeye devam etti, ta ki annelerinin canına tak edene kadar.

Yine dayak yedikleri bir akşam, annesi ufak kızın saçından tutmuş, sürüklemeye başlamıştı.

Erkek kardeşe de aynı şeyi yapmış ve kardeşleri birer birer soymaya başlamıştı.

Çocukların üstündeki kıyafetleri çıkarıyordu.

Bir yandan da şu sözleri söylüyordu.

"Açlıktan öleceğiz. Bu çocuğa ihtiyacımız var."

İki kardeş çırılçıplak duruyordu şimdi.

Sonrası silinen hatıralar, koskoca bir karanlık.

Bu eylemi bir süre daha devam ettirmek zorunda kalan kızın, ruhu da bedeni de yok olmuştu.

Kendisinden, annesinden, kardeşinden, insanlardan, tüm her şeyden öğreniyordu artık.

Ne yaparsa yapsın kendini temiz hissedemiyor, sürekli suyun altına girip vücudunu keseliyordu.

Öyle ki bir süre sonra bedeninin tamamı kızarıklıklar ve yaralar ile dolmuştu

Annenin sapkın emelleri nihayete erdiğinde kız hamileydi.

Bir canın doğumu, başka bir canın ölümüne neden olmuştu.

Kız yaşayan bir ölüye dönmüştü.

Aynı durum erkek kardeş için de geçerliydi.

Olanların yükünü daha fazla taşıyamayan, yaşadıkları tarafından ezilen oğlan, daha fazla dayanamadı ve canına son verdi.

Hamileliğin altıncı ayında gerçekleşen olayda, bir sabah uyanan anne ve kız salonun ortasında bilekleri kesilmiş olan oğlanın cesedi ile karşılaştı.

Bu ölüm kızın uyuyan ruhunu uyandırmıştı.

Gördüğü manzara ile içinde kopmaya başlayan fırtınaları dindiremeyen kız, o görüntünün tahayyülü ile annesine karşı öfke beslemeye başladı.

Üstelik annesinin bu ölüm karşısında aldığı aksiyon ile bu öfke iyice büyümeye başladı.

Annesi bu ölümü alelade bir olaymış gibi görmüş, herhangi bir tepki vermemişti.

Belli ki, amacıma ulaştım nasıl olsa, düşüncesiyle bu ölümü ciddiye almayı gerek görmemişti.

Salonun ortasında duran kırmızı koltuk ve koltuğun üzerinde geriye doğru yaslanmış, hareketsiz bir vaziyette duran kardeşi.

Bu görüntü aklından hiçbir zaman silinmeyecekti.

Bileğinden akan kanların kuruması ile kırmızıya boyanmış, koltuktan aşağı sarkmış bir şekilde duran eli.

Arkaya yatmış ve tavanı seyreder şekilde duran başı.

Açık bir şekilde duran gök mavisi gözleri ve gözlerinin kenarında biriken yaşlar.

Kız, ilk defa ölüm tablosu görmüştü.

Daha önce ölüm kelimesinin çağrıştırdıkları ile ölüm gerçeği arasındaki farkın bu denli yüksek olması, yüreğinin buz kesmesine neden olmuştu.

Neyse ki kalbindeki buzulu eritebilecek bir kudrete sahipti artık.

Annesine karşı olan öfkesi.

Öyle bir kızgınlık vardı ki içinde; değil kalbindeki buzulları, buz tutmuş bütün yürekleri yakıp küle çevirebilirdi.

O günden sonra tek bir şey için yaşadı, intikam.

Sadece sabırlı olması gerekiyordu.

Bazı eylemleri hayata geçirmek için beklemeliydi.

Öyle de yaptı.

Üç ay sonra karnındaki çocuğu sağ salim bir şekilde dünyaya getirdi.

Dünyaya bir erkek çocuğu getirmişti.

Kızın doğumunu bizzat annesi yaptırmıştı.

Bu olayı sabırsızlıkla bekleyen annesi, doğumdan sonra istediğine kavuşan insanlara has bir edayla dolaşıyordu evin içinde.

Yeni doğmuş bebeği kucaklayan kadın, kucağındaki bebekle bir o yana bir bu yana gidip geliyordu.

Heyecanla zıplıyor, kucağında tuttuğu bebeğin kulağına bir şeyler fısıldıyordu.

"Senin adın Mehmet. Senin adın Mehmet. Senin adın..."

Yeni doğum yapmış kız ise baygın gözlerle bu sahneyi izliyor, hiçbir tepki vermiyordu.

Bebek, henüz yeni adım attığı dünyayı tanımaya çalışmakla meşguldü.

Tam açamadığı gözleriyle dünyayı görmeye, algılamaya çalışıyordu.

Yapabildiği tek şey ağlamaktı ve bunu fazlasıyla yapıyordu.

Doğumun olduğu gün ve o günden sonrası her şey normaldi.

Anne, bebek ile dışarı çıkıp dileniyor, kız ise evde kalıyordu.

Evde kaldığı esnada boş durmuyordu.

Evlerinin yanındaki ufak bahçede bulunan paslı baltayı bilemekle meşgul oluyordu.

Doğumdan sonraki hafta baltayı görmesi ile aklına düşen planı gerçekleştirmek için bir taş aramıştı. Bulduğu düz taş ile her gün baltayı biraz daha keskin yapmak için uğraşmıştı.

Yavaş yavaş istediğini elde etmeye yaklaşıyordu.

İlk gün pastan kahverengi katman oluşmuş balta, şimdi gümüş rengine bürünmüş, ışıltılı parlıyordu. Tek gereken biraz daha keskinlik katmaktı.

İşini şansa bırakmayı istemiyordu.

Planını devreye sokmaya karar verdiğiğinde, bebek üç aylık olmuştu.

Biraz daha beklemeyi düşündüğü, duygusal olarak uygulamaya henüz hazır hissetmediği planı devreye sokmak zorunda kalmıştı.

Artık buna bir son vermeliyim, demişti.

Buna yaşanan bir olay sebep olmuştu.

Soğuk bir kış günü aceleyle çarpan kapının gürültüsüne uyanan kız, yataktan doğrulduğunda annesini koştururken gördü.

Kadın, kucağında tuttuğu bebek ile bir o yana gidiyor bir bu yana gidiyor, bir şeyler arıyor gibi gözüküyordu.

Tüm bu hengamenin arasında duyulan bebek sesi, gerilimi ve stresi daha da arttırıyordu.

Kız, bir süre yataktan kalkmadı.

Olanları dinlemeye çalışıyordu.

"Seni ısıtacağım bebeğim."

"Biraz dayan, lütfen."

Annesinin neden bu kelimeleri sarf ettiğini anlamak için yatağından kalkıp, ne olduğuna bakmayı gittiğinde hiç görmek istemeyeceği bir manzara ile karşılaştı.

Annesi, tüpün üzerinde ısınmaktan turuncu olan yemek kaşığına kaldırdı ve bebeğin açık avuçlarına bastırdı.

O an bebekten yükselen ıgıllık, tüm mahalleyi inletecek kadar yüksekti.

Kızın kocaman açılmış gözleriyle kendisini izlemekte olduğunu fark eden anne, kızına gülerek baktı.

"Çok üşüyordu. Şimdi ısındı."

Bu lafı söylerken kocaman açtığı ağızındaki çürümekten altın rengine dönen dişler görünüyordu.

Kendini bir kabusta gibi hissededen kız, koşarak annesinin üzerine atıldı.

O esnada çocuk bağırışlarını duymuş olan mahalleli, kapıya dayanmıştı.

Kız hemen annesinin üzerinden kalkmış.

Kapıyı açarak, gelen insanlara bir sorun olmadığını söylemişti.

Yaşanan tüm bu süreçten habersiz olan mahalle halkı, daha fazla üstelemeden evlerine dağılmıştı.

Kız, kapıyı kapatır kapatmaz, annesinin yanına koşmuş.

Eline aldığı sert bir cisim -vazo- kadının kafasına indirmişti.

Darbenin etkisiyle bayılan kadın, yere saçılan cam parçalarının üzerine doğru düşmüştü.

Kız aceleyle planını devreye sokmaya başlamıştı.

Koşarak bahçeye çıkmış, arka tarafta duran el arabası ve arabanın üzerinde muşambaya sarılmış bir vaziyette duran baltayı almıştı.

Evin içine soktuğu arabanın içinden baltayı aldıktan sonra annesini ve sakinleşmiş olan bebeği arabaya koydu.

Annesi kısa ve zayıf bir kadın olduğundan arabaya sığmıştı.

Üzerlerini mavi renkli muşamba ile örtmeden önce son bir kez ağlamaktan yüzü kıpkırmızı kesilmiş olan bebeğin ellerine baktı.

Bebeğin avuç içi sıcaktan dolayı morarmıştı.

Gördüğü görüntüye üzülen kız, kederli bir şekilde muşambayı arabanın üstüne attı.

Baltayı da muşambanın üzerine koydu.

Bu sayede dışarıda esmekte olan şiddetli rüzgar muşambayı uçuramayacaktı.

Hep birlikte kurtuluşa ereceğiz, diye düşünüyordu.

Cılız beyaz ışığın aydınlattığı karanlık sokaklardan geçerken.

Evlerinin arka tarafındaki boş araziye geldiğinde durdu.

Yıllardır boş olan bu yer çöplük olarak kullanılmaktaydı.

Hemen arkasında ışıl ışıl renkler saçarak dönmekte olan dönme dolaba baktı.

Küçüklüğünden beri gitmeyi düşlediği lunaparkı izlemeye koyuldu bir müddet.

Mutlu aileleri, sevinçli çocukları izledi.

Hayatın dertleri ile muhatap olmak zorunda kalmayan insanlara baktı.

Sonra önündeki el arabasına çevirdi bakışlarını.

Muşambanın üstündeki baltayı kenara kaldırdı.

Muşambayı çektiği vakit, yavaş yavaş kendisine gelen annesi ve olanlardan habersiz bir şekilde etrafa bakan bebeği gördü.

Bebeği kucağına aldı, el arabasını yan yatırdı. Arabanın yana yatmasıyla annesi yere düştü.

Boşalan arabayı tekrar düzeltti, bebeği özenle arabanın içine yerleştirdi.

Yerde uzanan annesini, iki eliyle doğrulttu.

Yerde duran baltayı eline aldı.

Amacı baltayı kadının kafasına indirmektir.

Baltayı havaya doğru kaldırıp indirmeye hazırlandı.

Tam o esnada bebeğin yükselen çığlıkları ile panik yaptı ve baltayı indiriverdi.

Annesi hala hayattaydı.

Balta kadının kafasını iskalamış, onun yerine sol omzuna inmişti.

Kadının sol kolunu omzundan koparmıştı.

Sol kolu yerde dururken, kadının omzunda açılan yaradan durmadan kanlar fişkıyordu.

Anne, acının verdiği güçle bağırmaya başladı.

Bir yandan bebeğin ağlayışları, bir yandan annenin çığlıkları inletiyordu etrafı.

Paniğe kapılan kız elindeki balta ile kaçmaya başladı.

KAYITLI EMNİYET TUTANAĞI

"21/01/XXXX tarihli bu tutanak, olaya şahit olan görgü tanığı ile tanığın sorgulamasını yapan görevli emniyet mensubunun konuşmalarını içermektedir."

Polis Memuru A.Ö: Önce kendinizi tanıtın.

Görgü Tanığı C.K: Peki. İsmim C.. K..... Yaklaşık yedi yıldır, olayın yaşandığı yerin yakınlarında bulunan lunaparkta güvenlik görevlisi olarak çalışıyorum.

Polis Memuru A.Ö: Olayı, ilk gördüğünüz andan itibaren anlatmaya başlayın.

Görgü Tanığı C.K: Havalar soğuk olduğundan ötürü, tarafıma tahsis edilmiş güvenlik kulübesinde oturuyor, kulübedeki ufak ısıtıcı ile ısınmaya çalışıyordum. Bu esnada çığlık sesi duymam ile ayağa fırladım.

Polis Memuru A.Ö: Lunapark ile bahsettiğiniz çığlığın geldiği yer arasında ciddi mesafe var. Sesi nasıl duymayı başardınız?

Görgü Tanığı C.K: Havalar soğuduğu vakit lunaparka gelen insan sayısı bir elin parmağını geçmez. Bu nedenle işletmemiz müzik açmayı da gerekli görmez. Üstelik o akşam etrafta soğukluğun yarattığı bir sessizlik vardı. Ama esas mesele o çığlık. O çığlık duymayan bir kulak tarafından bile iştilirdi.

Polis Memuru A.Ö: Sesi duydunuz ve koşarak sesin geldiği yöne doğru koşunuz. Ne gördünüz?

(Görevli memurun aktardığına göre; görgü tanığı bu soru sonrası ufak bir titreme krizine girmiş. Bu nedenden ötürü sorguya kısa bir ara verilmek durumunda kalmış.)

Polis Memuru A.Ö: Daha iyi misiniz?

Görgü Tanığı C.K: Evet.

Polis Memuru A.Ö: Kendinizi hazır hissettiğiniz an anlatmaya başlayabilirsiniz.

Görgü Tanığı C.K: Hazırım. Ses yakınlardaki çöplüğün oradan geliyordu. Oraya gittiğim vakit el arabası, el arabasının içinde ağlamakta olan bir bebek ve ...

Polis Memuru A.Ö: İstiyorsanız ara verebiliriz.

Görgü Tanığı C.K: Sağ olun. Gerçekten gerek yok. Kolu kopmuş bir kadın gördüm. Onun hemen yanında duran kopuk kolu da.

Polis Memuru A.Ö: Başka bir şey gördünüz mü?

Görgü Tanığı C.K: Bir de el arabasının tekerinin altında duran, kırıışmış, mavi bir muşamba gördüm. Hatırladığım başka bir görüntü yok.

Polis Memuru A.Ö: Kadının bilinci açık mıydı?

Görgü Tanığı C.K: Bilinci kapanmak üzereydi. Kısık sesle bir ismi tekrar edip duruyordu.

Polis Memuru A.Ö: Neydi o isim?

Görgü Tanığı C.K: Mehmet, durmadan Mehmet diyordu.

Polis Memuru A.Ö: Etrafta dikkat çeken birine rastladınız mı?

Görgü Tanığı C.K: Hayır. Hiç kimseyi görmedim. Ha, aklıma gelmişken söyleyeyim. Bebeğin iki eli de mosmor olmuştu.

Polis Memuru A.Ö: Nasıl yani?

Görgü Tanığı C.K: Bende anlamadım ama doğru gördüğüme eminim.

Polis Memuru A.Ö: Peki. Olay yerine ne kadarlık bir sürede vardınız.

Görgü Tanığı C.K: Çöplük ile lunaparkı ayıran çitler yüksek olduğu için dolanmam gerekti. Bu nedenle tahminen beş dakika diyebilirim.

Polis Memuru A.Ö: Son bir soru. Kadını tanıyor musunuz?

Görgü Tanığı C.K: Şahsen tanımıyorum ama sonradan gelen insanlardan birkaç şey duydum.

Polis Memuru A.Ö: Ne duydun?

Görgü Tanığı C.K: Kadının günahını almak gibi olmasın, kendisi önceden kocasını öldürmüş galiba. Akli melekeleri pek yerinde olmadığı için bir akşam vakti durduk yere adamın kafasını kesmiş.

Polis Memuru A.Ö: Tamamdır. Bu kadar bilgi yeterli olacaktır.

Görgü Tanığı C.K: Ne demek efendim. Polisimize yardım etmek görevimizdir.

Etraftan cılız, tiz bir ses yükseliyordu.

Kadın, bu sesin varlığı ile içinde tutuklu kaldığı düşüncelerden sıyrıldı.

Kapının önünden gelen sesin kaynağına bakmak için ayaklandı.

Yavaş adımlarla kapıya doğru gidiyordu.

Adımları kapıya yaklaştıkça duyduğu sesin şiddeti de artıyordu.

Kapının kolunu çevirdi.

Karşısında duran gerçek ile derinden sarsıldı.

Görmeyi beklemediği bir tabloydu bu.

O an tuvale de tuvali süsleyen ressama da lanetler yağdırdı.

III.KISIM

Yüzleşme II

Siyah gölge, çıktığı yolculuktan memnun gibiydi.

Yağan karın oluşturduğu beyaz zeminin üzerinde fark ediliyor olmaktan mutluydu.

İnsanların gelip geçtiği bu caddelerde fark edilmeyi beklemişti.

Lakin insanlar katran tutan, kararın yüreklerinin elverdiği müddetçe görebilmişti onu.

Daima bir yardım çığılığı atmış.

Bir elin, uzanıp da boşta duran ümitlerini sımsıkı bir şekilde tutmasını istemişti, ama nafile.

Kendi derdinin büyüklüğü ile övünen, keder yarıştırması ile meşgul olan insanlar; gölgenin yaşadıklarından bihaber geçip gitmiş.

İnsanlar; bir bedeni olmayan gölgenin, içini yakıp, yıkar; bir özür bile dilemeden yoluna bakarlarımı.

Şimdi gölge mutlu.

Çünkü beklediği yardım elini uzattı doğa ana.

Yıllardır beklediği o yardım geldi sonunda.

Şimdi insanlar, beyaza boyanmış sokakların ortasında dolaşan bu gölgeden kaçmakla meşgul.

Bir zamanlar önemsemediği varlığın büyüdüğünü, üzerlerine yüksek karanlıklar düşürdüğünü gören canlılar; ondan korkuyor artık.

Halbuki zamanında bir el uzansaydı gölgenin yüreğine, insanlar tarafından.

Görülebilmek için bu kadar büyümek zorunda kalmayacaktı.

Kendi bahçesinin mahsulüne bakacak, başka bahçelere varlığını düşürmeyecekti.

Bu sayede meyveler, sebzeler çürümeyecek, güneşin ısı ve aydınlığıyla neşelenecekti.

Kadın, birbirine sokulmuş vaziyette duran kedileri hemen içeri aldı.

Kapının önünde karşılaştığı görüntü, dört tane aciz kediden ibaretti.

Hayvanlar dışarıda nasıl mücadelelere girmişlerse, bembeyaz tüyleri kirden griye dönmüş, vücutlarının bazı bölgelerinde oluşan yaralardan derilerinin altındaki pembe etler görünür olmuştu.

Kedileri dolaptan çıkarttığı battaniyeye sardı.

Aldıkları yaralardan ötürü acı çeken hayvanlar, durmadan miyavlıyordu.

Ne yapacağını bilemez halde sağa sola koşturan kadın, hayvanların acısını dindirmek için bir çare arıyordu.

Mutfaktan aldığı temiz bir bezi ıslatıp hayvanların yanına gitti.

Yanmakta olan elektrikli ısıtıcının önünde, battaniyeye sarılmış vaziyette duran hayvanların yaralarını bu bezle temizledi.

Tam kedilerden üçüncü olanı temizliyordu ki kapının tıklatıldığını duydu.

O an ki dalgınlık ile hiçbir şey düşünemiyordu.

Bu yüzden kalkıp direkt kapıyı açtı.

Karşısında kırklı yaşlarda, arasında aklar olan uzun siyah saçları at kuyruğu toplanmış, gözünde mavi, kalın çerçeveli gözlükleri ve uzun, kirli sakalları olan bir adam vardı.

Bu adamı çok iyi tanıyordu.

Karşı apartmanda oturan, evini temizlediği adamdı.

Bunca yıldır karşılıklı bakışan evlerinin aksine bu ikili ilk defa yüz yüze, göz göze geliyordu.

Kadın, beklediği olaylar listesinde en alta bile yazılmayacak denli beklenmedik olan bu karşılaşmanın etkisinden çıkamıyordu.

Ayakta öylece dikilmiş, karşısında duran adama bakıyordu.

Bu bakışma faslı adamın söze girmesi ile bitti, aksi halde bitecek gibi görünmüyordu.

"Merhabalar, rahatsız ettiğim için kusura bakmayın. Bu saatte, böyle. Bilemedim. Ne deseniz haklısınız. Sadece e bir şey söyleyecektim. Tabii bir şey söylemek için geldim."

Adamın ne söyleyeceğini, ne yapacağını bilemediği her halinden belli oluyordu.

Bir şeyler anlatmak için kıvraniyor ama bir türlü kelimeleri bir araya getiremiyordu.

Kadın kıstığı gözleri ile adamı süzüyordu.

Adamın tüm bu çırpınışları karşısında sessizliğini korumuş, hiçbir eylemde bulunmadan dinlemişti.

O günlüğü yazan adam ile karşımdaki adam aynı kişi olamaz, diye düşünüyordu.

Günlük demişken, günlüğü uzun süredir okuyamadığını fark etmişti.

Evin tüm köşe bucağını aramışsa da sarı kapaklı defteri bulamamıştı.

Adam, bir süre sessizce yere baktı.

Bu esnada kafasını sallıyor, kelimeleri hizaya sokmaya çalışıyordu.

İçinde buldukları vaziyetten rahatsız olan kadın, adam konuşmaya teşvik etmek adına soru sordu. Fakat mizacından ötürü soruyu çok sert bir üslupla sormuştu.

"Ne istiyorsunuz?"

Bu soru ve ses tonu karşısında adam, buraya ne için geldiğini hatırlamış gibiydi.

Kadının kendinden nefret ettiği düşüncesi ile içerisinde bulunduğu halden ayrıldı.

Ne istediğini çok iyi bilen biri edasıyla konuşmaya başladı.

"Yemek istemeye gelmiştim. Bir de sizin şu anlamsız nefretiniz üzerine konuşmak istiyordum."

Kadın günlükte okuduklarını doğruymuş, gerçekten ondan nefret ettiğini düşünüyor, diye geçirdi içinden.

Adamın bu sanrısı onda derin bir yara açmıştı.

Gerek yanlış anlaşılmanın, gerekse kendisinin böyle bir intiba bırakması, öfkelenmesine yol açmıştı.

"Yemek falan yok. Başka kapıya gidin!"

Bu sözün üstüne, adamın ne söyleyeceğini önemsemeden kapıyı kapatmaya kalktı ama kapının arasına uzanan ayaklar buna engel oldu.

Adamın gözlerinden ateşler fışkırıyor gibiydi.

O sinirle ne dediğini dahi bilmeden bağırmaya başladı.

"Bana bak kadın! Kim olduğunu dahi bilmediğin bir insan hakkında böylesine kesin hükümler veremezsin. Yıllardır çektiğim acıların üzerine bir yenisini daha eklensin, önemli değil. Ama biri benden sebepsiz yere nefret ederse, işte o büyük bir yük olur. Ben.."

Sözünü tamamlayamamıştı.

Gözünden akmaya başlayan yaşlar, buna engel olmuştu.

Öfke ve hüznün birleşimi olan bir ağlamayla sarsılıyordu.

Kısık sesle şu sözleri söyledi.

"Sen beni itmeye kalkarsan, ben uçurumun kendisi olurum. Uçurum olursam da tüm insanları yutarım."

Adam, bu sözleri söyler söylemez gitti.

Kadının son duyduğu ses, apartman kapısının yavaş yavaş kapanırken çıkardığı o tiz sestti.

Kadın, bu sahneden etkilenmişti.

Onda bu izlenimi, nefret algısını yaratan neydi, diye düşündü.

Herhangi bir kötü söz ve eylemde bulunmamıştı.

Şayet bu duyguların müsebbibi iki çift göz ve bir bakış ise, adamın bunlardan nefret gibi güçlü bir imgeyi çıkarması şaşılacak şeydi açıkçası.

Kadının bilmediği, daha doğrusu düşünemediği nokta şuydu, bir insan hayatı boyunca aşına olduğu duyguları tekrar tekrar özümsemekte bir sakınca görmez.

Bu duyguların yakınından, yöresinden geçebilecek herhangi bir eylemi; o biçimde yorumlamakta bir beis görmez.

Nefretle doğan insan nefretle yaşar.

Nefretle bakan insan nefretle ölür.

Bu hayatın gerçeğidir.

Bazı sorular vardı sorulması gereken.

Kadının dahi cevabını bilmediği sorular.

Adamın sorusunu beklemiyordu.

Onun bırak kendisine soru sormayı, bir şey istemeyi; daha kapısına geleceği, yüz yüze konuşma şansı yakalayacakları şüpheli bir durumdu, gözünde.

Hal böyleyken söylenen sözlere vereceği cevabı o an düşünmesi gerekiyordu ve o düşünmeyi yıllar önce bırakmıştı.

Muhtemelen sohbeti başlatan ben olsaydım, onun ile aynı duruma düşmemem olanaksızdı, diye söylendi.

Adamın o çaresiz, ne yapacağını bilemez halini anımsayıp güldü.,

Adam ile arasında garip bir bağ olduğunu seziyordu.

Henüz nedenini açıklayamasa da ortada olan bir gerçek vardı.

O bu gerçeğin varlığından emindi, bu yüzden bir neden aramaya gerek görmüyordu.

Her ne kadar adamın durumuna üzülse de, onu eli boş gönderdiği için pişman değildi.

Çünkü gizliden yapılan yardım ile açıktan yapılan yardımın çok farklı şeyler olduğunu biliyordu.

Birine gizliden yardım ederseniz, işin içine benliğinizi eklemeniz gerekmez.

Ama açık açık yardım ederseniz, o insan ile gizli bir antlaşma imzalamış olursunuz.

Bu da hayatınız boyunca o insanın hayatında bir yeriniz olacak demektir.

Bu kadının en korktuğu şeydi, başka hayatlar ile yüz göz olmak istemiyordu.

Bir insanın kendisine karşı borçlu hissetmesini hiç istemiyordu.

O iyiliğin yükünü sırtlayabilenlerden değildi.

Ayağında hissettiği sürtünme ile yere baktı.

Kedilerden biri ayaklarına sürtünüyordu.

Kadın, kediler konusunda adamın günahına girdiğini biliyordu.

Bu nedenle adamın evine birkaç gündür gitmemişti.

Adamın geliş sebebinin de bu durumdan kaynaklandığına emindi.

Yüreğinde oluşan sızıyla, vicdanından damlayan suçluluğun sızısıyla yerdeki kediyi eline aldı.

Bir yandan kediyi okşuyor, bir yandan da pencereden karşı apartmana, adamın kaldığı daireye bakıyordu.

Daire derin bir karanlığa gömülmüştü.

Ne bir ses ne de bir ışık.

Hiçbir yaşam belirtisi göstermiyordu.

Değişen Ritüeller

Dün bir insanı öldürdüm. Ondan önceki günde, ondan önceki günde, ondan önceki günde...

Her şey o kadın ile konuşmamdan sonra gerçekleşti.

O akşam eve döndüğümde farklı bir insan olmuştum artık.

Ya da kendimden bile sakladığım varlığım zuhur etmişti.

Bunların bir önemi yok artık.

Tek gördüğüm ölümdü, tek istediğim yemek.

Farklı bir şeyler yapmalıydım.

O'nu memnun etmek için umulmadık yollara girmeli, bilmediğim caddelere sapmalıydım.

Daha önce yapmadığım bir şeyi yapmalı, bir canı kurban etmeliydim.

Nedeni barizdi, her şey apaçık bir şekilde ortadaydı.

O artık memnun değildi.

Sunduğum kurbanlardan tatmin olmuyor, yüceliğini yaşayamıyor gibi hissediyordu.

Gereken neyse yapacaktım.

Nasıl başlayacağımı, ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Garip bir biçimde bu dürtüyü taşıyordum içimde.

Dediğim gibi belki de ortaya çıkmayı bekliyordu.

Yürü zalim tarafım, uç acımasız yönüm.

Artık ben celladım, ölümüm!

Karın yağmasına aldırmadım.

Paltoma sarındığım gibi dışarı fırladım.

O an değil yerin üzeri karla kapla olsun, deli gibi kar yağsın; Everest'in tepesinde olsam dahi amacımı gerekleştirecektim.

Karar vermiştim bir kere.

İnsanlar nihai bir amaç buldu mu, sımsıkı sarılırlar.

Artık hayattaki yaşanan herhangi bir vukuatın önemi kalmaz.

Bu nedenle ki, doğduğumuzdan günden itibaren bir amaç isteriz.

Bir amaca sımsıkı tutunmak...

Bana kudreti verecek, amacı açıklayacak bir ihtimal varsa geriye kalan toza bulanır.

Ve benim tozlarla işim yok.

Ben saflığın peşindeyim.

Ben zgrlğn peşindeyim.

Karın içinde bata çıka ilerliyordum.

Kaç gündür durmadan yağan bu meret gözümde engel bile teşkil etmiyordu.

Bu batıp çıkma halini, kandıra ile denizde ilerlemeye benzetiyordum.

Sonunda Define Adası'nda olduğu gibi Jim Hawkins'in başardığını başaracak, hazineme ulaşacaktım.

İlk amacım bir silah edinmekti.

Bu konu üzerinde pek düşünmediğimden hangi silahı alacağımı bilmiyordum.

O akşam bir silah edinebileceğim bile şüpheliydi ama bu konuda çekincelerim yoktu.

İçimden yükselen ilahi patlamalara kapılıp gitmiştim.

O yüzden onun dediği yolu izlemeye devam edecektim.

Sokaktan çıktığım anda sola saptım.

Sola saptıktan sonra kimsenin olmadığı, ışıkların vurduğu تنها sokaklar boyunca yürümeye başladım.

Bir şey bulacağımı biliyordum, buna emindim.

O ses bana doğruyu söylemişti ve bundan sonra da söylemeye devam edecekti.

Yaklaşık on beş dakikalık bir yürüyüşün ardından kendimi çıkamaz bir sokakta buldum.

Sokağın sonundaki duvarlar kırmızılı, mavili, sarılı yazılar, grafitiler ile kaplıydı.

Önümde işe yarar bir şey olacağını düşünmediğimden arkama doğru dönmüştüm ki bir ışığı gördüm.

Sokağın sonundaki duvarın köşesinden gelen bir ışığı, hemen duvarın dibine doğru koştum. Ve işte oradaydı.

Pırıl pırıl parlayan bir balta duvarın dibinde sahibini, yani beni bekliyordu.

O an, hali hazırda emin olduğum düşünceler kanıtlanmıştı.

Ben bir amaç için gönderilmiştim.

Ben seçilmiştim.

Yaşadığım bunca acı ve derdin boş yere çekildiğine hiçbir zaman inanmamıştım.

Haklıymışım.

Duvarda bir yazının belirdiğini gördüm.

Renkler birbirine karışmış, ilk başta karmaşık bir yağlı boya tablosunu andırır gibi oldu.

Sonra harfler ortaya çıkmaya başladı. ,

En sonunda ise anlamlı bir cümle.

"ÖLÜM KURTULUŞTUR, ÖLDÜRMEK İSE BİR İNSANI KURTARMAK"

Baltayı kaptığım gibi koşmaya başladım.

Kar denizinde adım atmak zor olduğundan yavaş ilerliyordum ama koştuğumu biliyordum.

Yarım saatlik yolculuğun ardından kendimi Ruhsar Hanım'ın evinin önünde bulmuştum.

Bu yeri biliyor olmam, bazı geceler kendisini gizlice takip etmemden kaynaklanıyor.

Takip ettiğim vakitler bunu neden yaptığımı, gerçek sebebi fark edememişim ama artık her şeyin bir cevabı var.

Kendimi bugün, gerçekleşeceğim, tamamlanacağım gün için hazırlamıştım.

O günlerde Ruhsar Hanım'a karşı bazı hisler beslediğim yanılığısına kapılmış, bu nedenle de takip ettiğimi düşünmüş, kendimi buna inandırmıştım.

Oysa ki amaç farklıymış. Ben olan bitenden habersiz yaşarken, O benim için bazı planlar tertip etmekle meşgulumuş.

Kaçıcı katta, kaç numaralı dairede oturduğunu biliyordum. Zile bastım ve diyafondan gelecek "Kim o?" sorusunu beklemeye başladım.

Beş saniye içinde geldi.

"Kim o?"

"Merhabalar Ruhsar Hanım. Rahatsız ettiğim için kusura bakmayın."

"Kimsiniz?"

"Benim Mehmet. İş ile ilgili konuşacaklarım var. İş geri istiyorum."

Sevinçli bir sesle yanıt verdi.

"Demek sizsiniz Mehmet Bey. Durun, kapıda beklemeyin. Yukarı çıkın da konuşalım."

Tam da tahmin ettiğim gibi yerime yeni bir eleman bulamamışlardı henüz.

Kapı otomatiğinin cızırtılı sesini duyduktan sonra apartmanın kırmızı renkli kapısını ittirip basamakları çıkmaya başladım.

Tüm bu olayların yaşandığı süre boyunca bir elimle tutmaya devam ettiğim baltayı paltomun içinde tutmaktaydım.

Merdivenleri çıkmaya başladığım anda baltayı sakladığım yerden çıkarmıştım.

Karşılaşmamız baya bir kanlı olacaktı.

Katları teker teker çıkıyordum.

Her bir kata gelirken arkamda kararan bir kat, önümde yanan bir ışık oluyordu.

Hayatımın temsili gibiydi.

Geride bıraktığım karanlık ve önümde uzanan aydınlık.

Dördüncü kata geldiğimde, beyaz hol ışığının önünde beni bekleyen siyah silüeti gördüm.

Birazdan ölümle kucaklaşacağını bilmeden bekliyordu.

Ölümün kendisine bakmakta olduğunu bilseydi aynı sükûnete de sahip olur muydu?

Ayağımı bir üst basamağa koyduğum an, varlığımı algılayan sensörlü ışık etrafı aydınlattı.

Bu aydınlanma sadece bulunduğumuz kata mahsus değildi, kadın da bir aydınlanma yaşamıştı.

Işığın patlamasıyla beraber ortaya çıkan baltanın görüntüsü, kadını şoka uğratmıştı.

O şokun verdiği panikle hızlıca bedenini geriye doğru seğirterek evin kapısını kapanmaya yeltendi ama başaramadı.

Ben daha hızlıydım.

Kapının kapanmasına az bir mesafe kala baltayı, kapının kapanmadan önce bıraktığı boşluğa doğru salladım.

Baltayı sallamam ile beraber kapı salındı.

Kapının kolundan tutan eller orada yoktu.

Kadın içeriye doğru kaçmıştı.

Yapacağı şeyi tahmin etmek zor değildi.

Telefona sarılıp polisi arayacaktı.

Buna müsaade edemezdim.

Hemen açık olan ev kapısını kapadım, hızlıca evi aramaya koyuldum.

Onu bulduğumda yatağın yanına çömelmiş, elindeki telefonun tuşlarını tuşlamaya çalışıyordu.

Fakat titreyen parmaklarından dolayı yapamıyordu.

Yatağın üzerinden atladım, karşı karşıya duruyorduk artık.

Ayakkabılarımı çıkarmadan içeri girdiğimden ötürü yatağın üstü çamur lekesi olmuştu.

Neyse ki bu durumu dert etmeyecekti.

Ölümün de güzel tarafı buydu işte.

Baltayı kadının koluna indirdiğimde yüksek bir çığlık kopardı.

O çığlık hayatım boyunca duyduğum en güzel sestti.

Bu zamana kadar dinlediğim şarkılar bu sesin yanına yaklaşamazdı bile.

Odanın dört bir yanına sıçrayan kanlara baktım.

Odanın en uzak köşesinde duran dikiş makinesine bile kan damlaları sıçramıştı.

Ritüel için gerekli olan kolsuz bedene ulaşmıştım.

Şimdi en önemli kısma gelmiştim.

Bu aynı zamanda ritüelin altın vuruşuydu.

Elimdeki baltayı kadının başına doğru salladım.

Ruhsar Hanım'ı öldürmemin haklı gerekçeleri vardı.

Yoksa psikopat bir insan değilim.

1- Benden gayrı, emredilmiş bir vazifeydi.

2- Beni dilencilik yaparken görmüştü. Bu ritüelin açığa çıkması demek. Ve ben bana ait olanı başkası ile paylaşmayı sevmem.

3- Diğer insanlar yüzüme gülmeyi bırak, bana bakmaya bile tenezzül edemezken; o bana her zaman sevecen bir şekilde yaklaştı. Yalanı da sevmem.

4- Belki de canım istediği için yapmışımdır. Ne de olsa bunu yapabilecek kudrete sahibim. Neden yapmayayım?

5- Özel bir sebebi daha var.

Ruhsar Hanım'ı öldürdükten sonra cesedini evinin salonundaki halıya sardım.

Bu halıyı aldığımda, öldüğü vakit içine sarılmayı düşlememiştir muhtemelen.

Hayat işte ne yaparsın.

Bana hala lazımdı.

Normalde önemsemediğim bu beden artık önemliydi.

Ritüel için gerekliydi.

Baltayı halının içine sıkıştırmaya çalıştıysam da olmadı.

Halının ucundan sarkan baltanın düşmemesini umarak, halıyı sırtladım.

Kapıyı bile kapatma gereği görmeden evden ayrıldım.

Geride bir delil bırakıp bırakmadığımı umursamıyordum çünkü O bu işi halleder, beni ele verecek detayları ortadan kaldırır.

Eve girdiğim vakit, elimdeki kanlı baltayı yıkamak üzere banyoya doğru yöneldim.

Evi aldığım günden beri kullanmadığım duşakabini kullanma zamanı gelmişti.

Baltayı yıkadığım esnada üzerinde çok fazla kan kalmamıştı.

Kanlar, yolda gelirken karın üzerine damlamıştı.

Bembeyaz gözüken yollar sıkıcı gelmeye başlamıştı.

O yüzden fırçayla, biraz renk katayım istedim.

Baltayı, yıkadıktan sonra yerde biriken çamaşır yığını içinden aldığım kazakla sildim.

Sonrasında başka hiçbir şey ile ilgilenmedim, doğruca yatağa gittim.

Çok yorulmuştum. Uyumalıydım.

Uyandığım vakit ilk olarak gördüğüm garip rüyayı hatırlamaya çalıştım.

Zihnimde parça parça sahnelenen rüyanın, tamamını hatırlamak için uğraş veriyordum ama olmadı.

Bende hatırladığım kadarını düşünmeye başladım. Rüya siyah bir gölge ile ilgiliydi.

Siyah gölge duvarların, insanların arasından geçip süzülüyordu.

Artık özgürdü. Tüm sokaklar ona aitti. O da bu durumun keyfini çıkartıyordu.

Bir eve uğruyor, orada vahşeti izliyordu.

O evden ayrılıyor, başka vahşetlere süzülüyordu.

Sonra küçük bir kız çocuğu ile karşılaşıyor, onu sarıp sarmalıyordu. Küçük kızın elinde bir balta var.

Baltanın ucundan aşağıya damlayan kanlar, toprak yola düşüyor.

Kızın aklında hiçbir şey yok, ne bir düşünce ne de bir kaygı. Tamamen temizlenmiş, tamamen arınmış.

Yüzüne yerleşen rahatlama ifadesini açık bir şekilde sergilemekten çekinmiyordu.

Arkasında ağlayan bir bebek ve gözü yaşlı bir kadın bırakmasına rağmen gülüyordu.

Kız, gölgeyi fark ediyor. Yüzündeki ifadeyi bozmadan bakıyor ona.

Gölgede kendine ait bir şeyler görüyor, bu nedenle kendini ona yakın hissediyor.

Derken gölge havada bir hortum gibi döndükten sonra siyah bir kediye dönüşüyor.

Gözleri sapsarı, vücudu simsiyah bir kedi.

Kız, kedinin peşinden yürümeye başlıyor.

Buradan sonrası muğlak, hiçbir şeyi anımsamıyorum.

Yatakta bir müddet oyalandıktan sonra kalkıyorum.

Yapacak çok işim olduğundan bir liste yapmaya karar veriyorum.

Kağıdı kalemi çıkararak yazmaya başlıyorum.

- * Cesedin başı, siyah bir torbaya konulacak.
 - * Okullar tatil olduğundan ve dışarıda pek fazla insan bulunmadığından, parayı elde etmek için hırsızlık yapılacaktır.
 - * Ritüel gerçekleştirilecek.
 - * Her şeyi hallettikten sonraki gün eve gelinecek.
 - * Alt katımda oturan komşum öldürülecek.
-

Tüm bu adımları sırası ile yerine getirmeye başladım.

İlk olarak cansız başı siyah bir torbaya koydum.

Başın görünmediğine iyice emin olduktan sonra evden çıktım.

Birini gasp etmek için akşamın karanlığını beklemeye başladım.

Her ne kadar; yoğun bir şekilde yağmakta olan kardan dolayı etrafta kimseler olmasa da, tedbiri elden bırakmamak gerekiyor.

Gündüz vakti birine görünme ihtimali, akşam vakti görünme ihtimalinden daima fazladır.

Bu nedenle elimdeki siyah torba ile sokakları arşınlamaya başladım.

Hava soğuk olsa da üşümüyordum. Akşam gerçekleştireceğim cinayetin düşüncesi; içimdeki ateşi harlıyor, beni sıcak tutuyordu.

Evde beklemek istemedim çünkü mucizeye şahit olmaya hazır değildim.

Üstelik O'nun ile karşılaşma ihtimalini göze alamadım.

Ne de olsa ulu varlıkların kutsallığı, kolay erişilir olmamalarından kaynaklanıyor.

O nedenle bir sonraki akşama kadar eve gitmeyi planlamıyordum.

Avare avare dolaştıktan sonra havanın kararmasıyla planımı devreye soktum.

Artık yoldan geçen insanları alıcı gözüyle izliyordum.

Kendimi avına atılmak üzere bekleyen bir kaplan gibi hissediyordum.

Ağıma balığın düşmesi fazla uzun sürmedi.

Boş sokakta tek başına yürümekte olan bir adamı gözüme kestirdim.

Belli ki mesaisi yeni biten adam, işten evine doğru yürüyordu.

Bu çıkarımı yapmak zor olmadı çünkü adamın yüzünden akan yorgunluğa başka bir mana vermek saçmalık olurdu.

Onu seçmemin sebebi de bu yorgunluk haliydi zaten.

Bana karşı koyacak güce sahip olmadığı için işin riski daha da azalıyordu.

Sessizce adamın arkasından ilerlemeye başladım.

Kar adımlarımın sesini bastırıldığından varlığımı fark etmemişti.

Tam sokağın ortasına geldiğimiz vakit, adamı arkadan ittirdim.

Adam daha ne olduğunu bile anlayamadan karın içine yüz üstü bir şekilde gömüldü.

Hemen adamın üzerine atıldım ve elimle ceplerini yoklamaya başladım.

Montunun ön cebinde bulduğum cüzdanı aldığım gibi ayağa kalktım.

Adam hala kendini toparlayamamış, ayağa kalkamamıştı.

Adamın beni görme ihtimaline karşın, kafasını tuttuğum gibi iyice karın içine bastırdım.

Bu hareketim ile adamın kolları sürekli hareket etmeye başladı.

Adam bir müddet bana karşı koymaya kalktı.

O karşı koydukça ben daha çok bastırmak zorunda kalıyordum.

Çünkü kafasını bıraktığım an beni göreceğini biliyordum.

Yaklaşık bir dakika boyunca bu vaziyette kaldıktan sonra adamın kolları sakinleşmeye başladı.

En sonunda adam, hareketsiz bir şekilde uzanmaya başladı.

Tam ayağa kalktığım esnada arkamdan gelen ses ile duraksadım.

Bir adamın bağırıları sessiz sokağı delip geçiyordu adeta.

"Ne oluyor orada!"

Paniğe kapılmıştım.

Ne yapacağımı bilemez halde kalakaldım.

Sesin şiddeti gittikçe artıyordu.

Belli ki adam yaklaşıyordu.

"Hey! Sana diyorum."

İçinde bulunduğum panik halinden sıyrılmaya çalışıyordum ama başarılı olamıyordum.

Bildiğın taş kesilmişim, hareket etmek istiyor ama edemiyordum.

Ses artık kulağımın dibinde çınılıyordu.

"O adama ne yaptın!"

Bir şeyler yapmak zorunda olduğumu biliyordum.

Sesin bu denli yakınımdan geliyor olması beni kendime getirmişti.

İki elimle yüzümü kapayarak oradan uzaklaşmaya başladım.

Adımlarım yavaştı çünkü ayaklarım karın içine gömülüyordu.

Bu yüzden parmak uçlarım ile yürümeye çalıştım.

Garip bir şekilde işe yaramıştı, adımlarım hızlanmıştı.

Adamdan kurtulmayı başarmıştım ama bir problem vardı.

Siyah torbayı da cüzdanı da orada bırakmıştım.

Ritüel gerçekleşmeyecekti.

Ritüeli gerçekleştirmeyeceğim için eve gidebilirim, diye düşündüm.

Gözümde birikmeye başlayan yaşlar ile evin yolunu tuttum.

Başarısız olmuşum.

O'nun dileklerini yerine getirememiş, iyi kul olamamıştım.

Anahtarı kapının kilidine soktuğumda, hayatımı kökünden değiştirecek gerçek ile yüzleşeceğimden habersizdim.

Karanlık evime girdim.

Evin ışıklarını yakamıyordum çünkü ritüele başladığım günden beri cebimde para olmuyordu, haliyle birkaç gün önce elektrik ve doğalgaz kesilmişti.

Garip şekilde suları henüz kesmemişlerdi.

Karanlığı elimle yoklayarak yürümeye başladım.

Salona girdiğimi tahmin ederek ilerlemeye devam ettim.

Ayağıma değen nesneyi elimle kontrol ettim.

Dokunduğum şeyin kırmızı koltuk olduğunu anladım.

Yorgun olduğumdan kendimi koltuğa bırakıverdim.

Kendimi koltuğa bırakmamla altımda bir vıcıklık hissettim.

Bir ürpertiyle ayağa fırladım ve gördüğüm manzara karşısında ağzım açık kaldı.

Koltuğun üzerinde yemek vardı.

Bunun başta bir sanrı olduğun u düşündüm.

Bu yüzden gözlerimi ovuşturarak tekrar baktım koltuğa.

Dağılmış yemek hala oradaydı.

Çok aç olduğumdan ötürü hiçbir şey düşünmedim.

Başımı sevinçle koltuğa gömdüm ve yemeği yemeye koyuldum.

Ellerimi kullanmaya bile gerek görmüyordum.

Günlerdir aç olduğumdan ötürü, acil bir şekilde bir şeyler yemem lazımdı.

Beni yavaşlatacak en ufak eyleme ihtiyacım yoktu.

Yemeği yedikten sonra doyunluğun verdiği miskinlik ile yerde öylece uzanmaya başladım.

Bu esnada düşünüyordum. Ritüelden ayrılmama rağmen ödülümü almıştım.

Bugüne kadar değer verdiğim çöplük, yanlış varlık olabilir miydi?

Veyahut biçim değiştirmiş olabilir miydi?

Olayları en başından itibaren düşünmeye başladım.

Evet çöplük bana Saima'yı vermişti ama bu tesadüf olabilirdi.

Yemeklerin ortaya çıkışı, koltuğun gelişi ile beraber olmuştu.

Üstelik yemekler, ilk günden beri koltuğun üzerinde duruyordu.

O buradaydı. O koltuktu.

Aydınlanmanın verdiği hazımsızlık ile yerimden doğruldum.

Bir müddet koltuğa baktıktan sonra anımsadım.

Koltuğa ilk oturduğum vakit, kendimi üst insan, diğerlerinin üstünde biri olarak görmüştüm.

Bu O' nun yüceliğinden kaynaklanıyordu.

Koltuğun kolçaklarına iki kolumla sarıldım. Koltuğu öpmeye başladım.

O an ritüel aklıma düştü.

Ritüelin dışında ne yaptığımı düşündüm.

Yere para atmamıştım.

Çöplüğe baş atmamıştım.

Sadece başsız bir beden sunmuştum.
Daha önce de yaptığım şey buydu.
Ama ben başka olaylara mana vermiştim.
Ne baş, ne de para bunların hiçbiri önemli değildi.
Önemli olan; bilinçten, beyinden, düşünceden ayrılmış bir bedendi.
Kutsal olan çöplük değildi, bedenlerdi.
Bundan sonra ne yapacağımı çok iyi biliyordum.
Baltanın yerinde olup olmadığını kontrol ettim.
Yerinde, duşakabinin içinde duruyordu.
Elime alıp bir süre inceledim.
Sonra bir alt kata inmek üzere hareketlendim.

Kayıp Sanılanlar

Sokağın ortasındaki cansız insan ve insanın yanındaki ölü kadın başı, son günlerin ana gündem maddesiydi.
Sadece civarda yaşayanlar tarafından değil, ülkenin geneli tarafından konuşulan bir konu halini almıştı.
Haber kanallarında başka bir şey gösterilmez olmuştu adeta.
Sürekli gündemde tutulmasının sebebi, haberin ilk yayınlandığı akşam aldığı etkileşimdi.
Korku izletirdi ve haber ajansları bunu çok iyi biliyordu.
Bu nedenle ölü adam ve bulunan ölü kadın kafasını konu edinmekte ısrar ediyor, insanların yüreğine korku tohumları ekiyorlardı.
Öyle ki haberi izleyen anne-babalar; sokaklarda fink atan bir caninin varlığından ötürü endişelere kapılıyor, çocuklarını bir daha sokağa nasıl salacakları üzerine kapsamlı tartışmalara giriyordu.
Bu gündemin etkisine kapılan insanlardan biri de yaşlı kadındı.
Haberi gördüğü o ilk akşamdan beri yüreğine düşen anlamsız korkuyu bastırmaya çalışıyordu.

Onun durumu faklıydı.

Hayatı hakkında endişe edeceği bir çocuğu yoktu.

Ama yine de korkuyordu.

Televizyonu kapadıktan sonra her zaman yaptığı şeyi yaptı.

Pencerenin kenarına geçip adamın gelişini beklemeye başladı.

İlk defa yüz yüze geldikleri akşamın ertesi güne rutinleri yeniden geri getirmeye karar vermişti.

Ne de olsa şüpheleri boşa çıkmış, kediler sağ salim eve gelmişti.

Bunu düşündüğü esnada ayağına sürtünen kediyi fark etti.

Yerdeki hayvanı alıp kucağına yatırdı, okşamaya başladı.

Kediyi sevdiği esnada son günlerde aklına sıkça bir ismi söylüyordu, Mehmet.

Bu ismi tekerleme gibi söyleyip duruyordu.

Sık sık o akşamı düşünüyordu, o soğuk vahşet akşamını.

Geride kalan bebeğe ne olduğunu hiçbir zaman bilememişti.

Doğrusu öğrenmek için en ufak bir çaba da sarf etmemişti.

Buna rağmen bebeğin ismi ağzından düşmüyordu.

"Mehmet, Mehmet, Mehmet..."

Adam gözüktüğünde kadın ismi söylemeyi bıraktı.

Sadece adamı izliyordu.

O akşamdan sonra bir daha hiç göz göze gelmemişlerdi.

Kadın her seferinde pencere kenarında adamı izliyordu ama adam kadının bulunduğu tarafa bakmıyor, başını önüne eğip hızlıca yürüyordu.

Hakkı var, diyordu kadın.

Ne de olsa adamın günahını almış, onu bu soğuk günlerde açlığa mahkum etmişti.

Yalnız bu son günlerde adamda bir gariplik vardı.

Çok fazla çöp atmaya başlamıştı.

Her sabah evden çıktığı vakit, muhakkak elinde siyah bir poşet oluyordu.

Kadın bu konu üzerinde daha fazla durmadı.

Yapacağı çok iş vardı.

Üzerine kabanını alıp evden çıktı ve karşı apartmana doğru yürümeye başladı.

Adamın evine girdiğinde kapalı olan perdeleri açmak üzere tüm odaları dolaşmaya başladı.

İlk olarak salonun perdelerini açtı.

Perdenin açılmasıyla beraber içeri vuran aydınlık, havada uçuşan toz zerreciklerinin açığa çıkmasını sağlamıştı.

Bu görüntüden rahatsız olan kadın hızlıca yatak odasına doğru gitmeye yeltendi ki gördüğü görüntü ile donakaldı.

Hiçbir zaman görmeye fırsat bulamadığı odanın kapısı hafifçe aralanmıştı.

Adam odayı açık bırakıp gitmişti.

Kadın bilinmezliğin yarattığı huzursuzluğu hissetmeye başlamıştı.

Kapının hafif aralığında gözükken zifiri karanlık da bu endişeyi perçinliyordu.

Her ne olursa olsun içeride ne olduğuna bakmaya kararlıydı.

Neticede bu şansı bir daha elde edememe ihtimali vardı, adamın kapıyı bir daha açık bırakacağına dair garanti yoktu.

Şimdilik huzursuzluk içini yiyip bitirse de, sonrasında içine düşeceği merakın kendini ne hale getireceğini düşündü.

Bu nedenle adımlarını odaya doğru yöneltti.

Odaya doğru attığı her adımda, burnuna keskin bir kokunun geldiğini hissediyordu.

Sol elini kapıya koydu ve kapıyı yavaşça itti.

Koku artık dayanılmayacak seviyedeydi.

Başta hiçbir şey görmedi.

Oda derin bir karanlığa teslim olmuştu. Sanki bir şeylerin görünmesinden çekindiği için kendini karanlığa gömmüş gibi bir hali vardı odanın.

Kadın perdeleri açmak üzere pencereye yöneldi.

Tam adımını attığı esnada yerdeki bir cisim ayağının altına battı.

Kadın yerdekinin ne olduğunu görmek için bir an önce perdeyi açmak istedi.

Fakat aynı acıyı sonraki adımında da hissetti.

Bunun üzerine ayağını sürüyerek ilerlemeye karar verdi.

Bu sayede ayağının altına bir şeylerin batması ihtimalini ortadan kaldırmış oluyordu.

Ayaklarını sürüyerek ilerlediğinde ayağının altına bu sefer kaygan bir şey tarafından rahatsız edildiğini fark etti.

Üstelik ayağının altına batan cisimler bu sefer ayağının üst kısmına çarpıp duruyordu.

Kadın bulunduğu odada neyin olduğunu iyice merak etmeye başlamıştı.

Bu merakının fazla uzun sürmeyeceğinin verdiği huzursuzluk ve rahatsızlık karışımı duygu ile perdeyi tutmuştu.

Ve perdeyi hızlıca kendine doğru çekti.

Perdeyi çekmesiyle beraber korkunç manzara ortaya çıkmıştı.

Merak ettiğinden, direkt olarak ayağına çarpan cisimlerin ne olduğuna baktı.

Garip bir görüntü ile karşılaştı.

Yerlerde kafası ve kolu olmayan bir sürü oyuncak bebek vardı.

Oyuncak bebeklerin sayısı o kadar fazlaydı ki yerin üstünde bir katman oluşturmuştu adeta.

Ayaklarınızı zeminden ayırdığınız vakit bir daha zemine basabilme şansınız kalmıyordu.

Kadın ayağını kaldırdı ve altına baktı.

Ayağının alt kısmını kırmızıya boyanmış bir vaziyette gördü.

Nedense aklına gelen ilk kelime 'kan' olmuştu.

Kendisini bekleyen asıl sürprizden habersiz bir şekilde ayağını incelemeye devam ediyordu.

Ve o tablo ile karşılaştı.

Görüntüyü görmesiyle çığlık atması arasında milisaniye vardı.

Başı olmayan cesetler kapının yanındaki duvara dizilmiş, sırtı duvara yaslanmış bir vaziyette duruyordu.

Öyle ki bir başa sahip olsalar, yüzlerini kadına çevirmiş vaziyette duracak, altı cansız beden vardı odada.

Kadın ayağına batan oyuncak bebeklere aldırımsızın yürüdü.

Hızlıca odayı terk etti.

Öyle ki cesetlerden birinin elinde duran sarı kapaklı günlüğü görmedi.

Oda ağzında bir müddet durdu.

Gördüğü manzaranın çıktıkları aklında görünmeye başladı.

Daha fazla dayanamayan kadın, kapının önüne kusmaya başladı.

İçinde ne varsa kusuyordu. Yemekler, içecekler, günahlar, acılar...

Yaklaşık iki dakika boyunca aralıksız kustuktan sonra yere doğru bakan başını kaldırdı.

Başını kaldırması ile kırmızı koltuğu gördü.

O anda kafasında şimşekler çakar gibi olmuştu.

Koltuğun kendisinde yarattığı çağrışımı fark etti.

Bu koltuk kardeşinin öldüğü, daha doğrusu intihar ettiği zaman üzerinde oturmakta olduğu koltuğun birebir aynısıydı.

Bu eve daha önce defalarca gelmiş, hakeza koltuğu da defalarca görmüştü ama ilk defa bu düşünce belirmişti zihninde.

Ölü bedenler belli ki ölümü hatırlatmıştı ona.

Ölen birilerini hatırlatmıştı; erkek kardeşi, babası, annesi, belki de çocuğu.

Koltuğa doğru ilerledi.

Koltuğun üzerinde duran bir şey dikkatini çekmişti.

Koltuğun üzerinde bir kitap vardı.

İyice yaklaştığı vakit, kapağında uzun sakallı adam ve genç bir delikanlının resmedildiği kitabın adının "Define Adası" olduğunu gördü.

Kitabı eline alıp incelemeye koyuldu.

Ve garip bir şey fark etti.

Kitabın tüm sayfalarına beyitler halinde cümleler yazılmıştı.

Bir günahın tohumu atıldı.

Çocuk asla doğmamalıydı.

Kutsal olan sıradanları aldı.

Geriye seçilmişler kaldı,

Cenneti vaat etti,

Orayı çöplük formuna soktu.

İnsanlar çöplüğe sırt çevirdi.

Bilmezler mi, çöplük cennetti.

Anlayanlar için ödül bakidir.
Geri kalanlar sonsuz yanılğı içindedir.

Kadın, sararmaktan kahverengine dönmüş kağıtları hızla çevirmeye devam ediyordu.

Her bir sayfa emirlerle doluydu.

Bir amaç uğruna insan öldürdü.
Amacı O'na olan minnetini göstermekti.

Koltuk, kudretini evvelden alır.
Onu bulan can, ne yüce insandır.

Evvel denilen, varlığın öncesidir.
Öncesi insandan gayrıdır.

Son bir görevin var seçilmiş kişi.
Olayların müsebbibi kimse bitir işini.

Her şeyin başladığı o yere
Çöplüğe götür bedenini.

Yak! Yak! Yak!
Sana böyle emredildi.

Gözlerindeki korkuyla sayfaları çevirmeye devam eden kadın, son sayfaya geldiğinde durdu.

Kitabın arasından bir kağıt parçası düşmüştü.

Kağıdı yerden aldı ve okumaya başladı.

Kağıt, yıllar önce basılan bir gazete küpürüydü.

Küpürde yer alan haberin içeriği şöyleydi.

ÇÖPLÜKTE KANLI GECE

Dün akşam saatlerinde yaşanan olay, şahit olan insanların kanını dondurdu.

Bilinmeyen mahallenin arka sokağındaki geniş çöplükte, kolu kopmuş bir kadın ve canlı bir bebek bulundu.

Olay yerine ilk ulaşan kişi olan, görgü tanığı Cevdet Kantar'ın aktardığına göre bebek ve kadını bulduğunda kan gölü içindeymişler.

Ruhsar A. isimli kadının sağlık durumunun iyi olduğu belirtildi.

Yaralı kadınının ameliyatına giren doktor şöyle dedi.

"Hasta, hastanemize geldiğinde bilinci kapalı ve çok kan kaybetmiş durumdaydı. Neyse ki hastaya gerekli kan bulunabildi ve ameliyatı başarı ile tamamladık."

Bir diğer konu ise bebeğin akıbetiydi. Yetkililerden aldığımız bilgiye göre bebek, çocuk esirgeme kurumunda yetiştirilmek üzere devlet korumasına alındı.

Kararın gerekçesi olarak, Ruhsar A.'nın akli dengesinin yerinde olmaması gösterildi.

Cinayet zanlısı olarak gösterilen, Ruhsar A.'nın kızı Saima A. polis yetkilileri tarafından aranmaya devam etmekte.

Ülkeyi sarsan olayın takipçisi olmaya devam edeceğiz.

Bu son darbe, kadının büsbütün yıkılmasını sağlamıştı.

Hissettiği kötü duyguların yüklediği yükü daha fazla kaldıramayan kadının ayakta durmaya mecali kalmamıştı.

Bu nedenle hemen yanındaki koltuğa oturdu.

Daha odada gördüğü manzarayı hazmedememişken, aldığı bu haber onu inanılmaz etkilemişti.

Öyle ki başı dönüyor, gözleri kararıyordu.

Her ne kadar ayağa kalkmaya niyetleniyor olsa da başaramıyordu.

Bir türlü yerinden kıpırdamıyordu.

Aklındaki "Nasıl olur?" düşüncesiyle oturmaya devam ediyordu.

Kendisini asıl şaşırtan bebeğin, bebeğinin ölmemesi değildi, annesinin sağ oluşuydu.

Neden yıllarca kendisini aramamıştı.

Yoksa adam ile annesi görüşüyor muydu?

Tüm bu cinayetleri birlikte mi tasarlamışlardı?

İyi ama neden?

Annesi Şuan neredeydi?

Her bir soru, yeni bir soruyu doğuruyordu.

O, bu soru keŐmekeŐinde kaybolurken birisi evin kapısını aÇmaya uğraşıyordu.

Kadın, anahtarların Őıngırtısını duymamıŐtı henüz.

Ve kapı aŐıldı.

Çember Tamamlanıyor

Sonunda tamamlandığımı hissediyorum.

Yıllar boyu kendimi eksik hissetmemin acısını çıkarırcasına yaŐıyorum bu duyguyu.

Her Şey dolapta bulduğum kitapla başladı.

Kitabı ilk gördüğüm anda bir Şeylerin olacağını anlamıŐtım desem yalan söylemiŐ olmam.

O günlerde yavaş yavaş bilinç kazanıyor gibiydim.

Her insanın hissettiği o beş yaŐında doğmuş olma hissini bende yaŐamıŐtım.

Bu nedenle o yaşlarda sudan çıkmış balık gibiydim.

Sürekli anlamlar ve cevaplar arıyordum.

Neredeydim? Buraya nasıl gelmiŐtım?

İŞte kitabı o günlerde buldum.

Koruyucu ailenin yanına yerleŐmek üzere yurttan ayrılan bir çocuğun unuttuğu o kitap, hayatımın temeli olmuştu.

Önce resimlerine baktım.

Sonra okumayı öğrenince okudum.

Ve en sonunda yazmayı öğrenince yazmaya başladım.

İçimdekiler o kadar fazlaydı ki bir müddet sonra kağıtlara da sığamaz oldu.

Bu sefer de eyleme dökmeye başladım.

İlk başta kitaba tutundum.

Sonrasında çöplüğe sarıldım.

Hepsinin bir nedeni vardı.

Hayatımdaki boşlukları bir şekilde doldurmam gerekiyordu.

Ben de o zamanlar hayatımda yer eden ne varsa kalbime aldım.

Çöplüğe sarılışımın, onu beni dünyaya getiren yegane varlık olarak görmemin sebebi barizdi.

O gazete küpürü.

Bir zaman sonra kendi içime, benliğime sorduğum soruları, dışarıya da yansıtmaya başlamıştım.

Sürekli sorular soruyor, yurttaki bulunan insanları bezdiriyordum.

Derken bir gün kötü de olsa bir cevap alabilmeyi başardım.

Daha sonraları yurttaki güvenlik görevlisi olarak çalışmaya gelen Cemil isimli adamla tanıştım.

Çalıştığı lunapark iflas ettiğinden dolayı iş arayışına girmiş ve nihayetinde bu yurdu bulmuştu.

Yurttaki çok sıkıldığım için güvenlik kulübesine, Cemil'in yanına gitmeye başlamıştım.

Sürekli aynı insanları görmektense yeni biri ile vakit geçirmeyi tercih ediyordum.

Cemil, bana sürekli gazeteye röportaj verdiğini, önemli bir insan olduğunu anlatıp duruyordu.

Bende çocukluk aklıyla adamın anlattıklarını çok mühim bir olaymış gibi dinliyor, bu adama hayranlık duyuyordum.

Yine kulübede oturduğum ve onu dinlediğim vakit, hayatımın seyrini değiştirecek bir olay yaşandı.

Adam, cebinden bir gazete küpürünü çıkarıp bana uzattı.

Anlattığına göre, yurttaki çalışan hademe ile konuşurken laf arasında beni sormuş.

Hademe hikayemi anlattığı zaman da kafasındaki parçaları birleştirmiş ve o gün, soğuk kış günü çöplükte gördüğü bebeğin ben olduğuma kanaat getirmişti.

Ellerimi uzatmamı istemiş, uzattığım ellerimi bir süre incelemişti.

Ellerime baktığı esnada kocaman açılmış gözlerle şu sözleri fısıldayıp duruyordu:

"Daha önce nasıl fark edemedim, sen osun!"

Ben neydim? Ne için bu kadar şaşırılmıştı?

Elimde tutmuş olduğum kağıdı incelediğim vakit her şey anlam kazanmıştı.
Gazete küpüründe bir çöplük fotoğrafı vardı.
Altında da birinin kolunun koptuğundan falan bahsediliyordu.
Gazete küpürünü aldığım gibi odama gitmiş, kitabıma şu satırları yazmıştım.
Bir günahın tohumu atıldı.
Çocuk asla doğmamalıydı.
Bunu neden yazdığımı, neyi düşünerek yazdığımı bilmiyordum.
Sadece içimdeki yaz demişti, ben de yazmıştım.
Benim için önemli olan çöplüğün imgesiydi.
Bana soruları sordurtan da oydu, cevapları verecek olan da.
O günden sonra çöplüğü karıştırmaya başlamıştım.
Bulduğum kolu kopuk bebek ile geçmişimin bir bağlantısı olduğunu düşünmüştüm.
Neticede haberde bahsedilen kadının da kolu kopuktu, bu bebeğinde.
Çöplük ilk cevabını vermeye başladı diye düşündüm.
Bu sefer rolleri değiştirmiş, bebeğe Ruhsar yerine Saima adını koymuştum.
Böylelikle yıllardır hasret kaldığım sevgi açlığını bastırabilecektim.
Olmadı. Hiçbir varlık annenin yerini tutmuyordu.
Yıllar geçmiş, koca adam olmuştum.
Bir eve çıkmaya karar verdiğim vakit, nereye bakmam gerektiğini biliyordum.
Her şeyin başladığı yere çöplüğe.
Kısa bir araştırma sonrası haberde mevzubahis olan çöplüğün yerinde şimdi uzun uzun apartmanların olduğunu gördüm.
O apartmanlardan birinde, bir daire kiraladım.
Ve serüvenim resmen başladı.
İlk olarak Ruhsar A.'yı yani anneannem olan Ruhsar Hanımı bulmam gerekiyordu.
Onu halı kaçakçılığı yapan bir fabrikada çalışırken buldum.
Hemen gidip işe başvurduğum.
Amacım ona olabildiğince yakın olmaktı.

Neyse ki çok kötü şartlar altında çalıştırmak üzere eleman arıyorlardı ve kimse işe başvurmamıştı.

Bu sayede işe kabul edilmem uzun sürmedi.

Bunda adımın Mehmet oluşunun da bir etkisi olmuş olabilir.

Çünkü Ruhsar Hanıma adımlı ilk kez söylediğimde, kadının yüzünde ummasız bir gülümseme belirmişti.

İşten çıktığım akşamlar onu umumiyetle takip ediyor, neler yaptığına bakıyordum.

Evi ile oturduğum ev arasında pek bir mesafe yoktu.

Öğrendiğime göre önceden oturduğu gecekondu yıkıldığı vakit, yerine dikilen apartmandan bir daire verilmişti kendisine.

Bir başka öğrendiğim şey ise yaşanan olay sonrası bu kadına ne olduğuydu.

Ruhsar Hanım hastaneden çıktıktan sonra birkaç yerde çalışmış fakat dikiş tutturamamıştı.

En sonunda da bu muhasebecilik işini bulmuştu.

İlkokulu bile okumayan bu kadının garip bir özelliği vardı, matematiği çok iyiydi.

Buna çalıştığım zamanlarda şahit olmuştum.

Tabii benim merak ettiğim mesele bu değil.

Bu kadın niye kızını ve torununu hiç aramadı.

Çünkü unutmuştu.

Evet, her şeyi unutmuştu.

Yaşadığı olayın travması sonrası, önceki hayatına dair birçok detayı unutmuştu.

Mehmet ismini anımsıyordu ama sadece hatırdaki kalan iyi bir isim olarak.

Yoksa onun kim olduğunu hatırlamıyordu.

Ama bu benim için önemli değildi. Ne de olsa unutmak, yaptıklarımızı haklı çıkarmaz.

O bir deccal, bir şeytandı.

Öldürülmesi gereken, bu dünyaya ait olmayan.

(Son Yazı)

Şimdi gelelim bir diğer şeytana, Saima'ya.
Aslına bakılırsa Saima'yı da araştırmış ama bir iz bulamamıştım.
Nerede olduğunu, ne iş yaptığını araştırmış ama herhangi bir kayıt bulamamıştım.
Ölü gibi yaşamıştı.
Ne devlet kurumlarında ne de herhangi bir yerde bilgi yoktu.
Bildiğin toz olmuştu kadın. Toz olmuş, rüzgara karışıp gitmişti.
Tozlarla işim olmadığını söylemiştim.
O yüzden aramayı bıraktım.
Onu bulacağıma dair en ufak bir düşünce yoktu içimde.
O beni buldu.
Üstelik ayağıma kadar geldi.
Evimin ortasında oturuyor, elinde tuttuğu gazete küpürü ile bana bakıyordu.
Tabii onun gerçekte kim olduğunu sonradan öğrenecektim.

Günah Çıkarma

Adam ile kadın bir kez daha karşılaşmışlardı.
Bu sefer ki en beklenmedik olanıydı.
Adam, davetsiz misafirin varlığından rahatsızlık duyduğunu her hareketi ile belli ediyordu.
Kadına öfkeli bir bakış fırlattıktan sonra başını odanın kapısına çevirdi.
Kapı hafif aralık bir şekilde duruyordu.
Kafasında kapıyı nasıl bıraktığına dair hesap yaparken buna pek de gerek olmadığını gördü.
Yerdeki kusmuk her şeyi açık ediyordu.
Kadın belli ki odaya girmişti.

Bu gerçeği kabul ettikten sonra sorması gereken diğer soruyu sordu.

Kadın bu eve nasıl girmişti, burada ne işi vardı?

Bu kendi başına çıkarımda bulunamayacağı bir soruydu.

O yüzden kadına dönerek sordu.

"Burada ne işiniz var? Evime nasıl girdiniz?"

Kadın bu soruyla halihazırda içine düşmüş olduğu korku bataklığına daha da bir saplanmıştı.

Bu soruya verebilecek en makul yanıt, ben senin annenim olur, diye düşündü.

Bir insana, ona gizlice iyilik yaptığınız anlatamazsınız.

Çünkü iyilik insanların kafasında; karşılıklı, çıkara dayalı bir ilişki olarak kodlanmıştır.

Kadın bunu çok iyi biliyordu.

Bu yüzden elindeki gazete kağıdını adama doğru uzattı.,

Bu hareketin anlamını idrak edemeyen adam bu konu üzerine fazla düşmedi.

Aklındakileri uygulamaya başladı.

Kadın, onu yakalamıştı.

Bu nedenle lmeliydi.

Adam, arkasına dönerek evin kapısını kilitlemeye başladı.

Aynı anahtarların kadında da olduğunu, bu nedenle bu eylemin gereksiz olduğunu bilmiyordu.

Ama bunun bir önemi yoktu çünkü önemli olan eylemden ziyade eylemin amacıydı.

Bu amaç kadının ayaklanmasına neden olmuştu, hızlıca oturduğu koltuktan kalktı.

Lakin ayaklarında g olmadığından dolayı elindeki kağıtla yere kapaklandı.

Bu durumu fırsat bilen adam hızlıca atılarak kadının saçlarını sımsıkı tuttu.

Bir yandan kadının saçlarını çekiştirirken öbür yanda sormaya devam ediyordu.

"Ne işin var burada?"

ektiği acıdan dolayı gözünde yaşlar biriken kadın kısık sesle yanıtladı.

"Bırak! Her şeyi anlatacağım."

Bunun bir blöf olduğunu düşünen adam saçları daha sıkı kavrayarak konuştu.

"Ne söyleyeceksen, şimdi söyle!"

Çektiği acıya daha fazla dayanamayan kadın, acının verdiği çaresizlik ile bağırmaya başladı.

"Ben senin annenim!"

Bu söz hemen tesir yaratmıştı.

Adamın elleri yavaşça gevşemeye başlamıştı.

Kadın saçlarının kurtulmasını fırsat bilerek, sürüne sürüne uzaklaşmaya başladı.

Adam hala sözün etkisindeydi.

Öyle ki büsbütün kontrolünü kaybetmiş.

Aralıksız bir şekilde hıçkırmaya başlamıştı.

Ağlıyordu.

Adamın bu zayıflığını gören kadın, daha iyi bir zaman olamaz, diyerek.

Tüm hikayeyi baştan sona anlatmaya başladı.

Babasının kayboluşu, kardeşi ve annesi ile bir başına kalışı, çektiği zorluklar, annesinin baskısı yüzünden kardeşiyle yapmak zorunda kaldıkları şey ve en önemlisi o meşhur gece.

O gecedен sonra yaşadıklarını şu cümleler ile anlattı:

"Ben de çocuktum. Kimi, kimsesi olmayan bir çocuk. İlk gece sokakta yatmak zorunda kaldım. O soğukta nasıl hayatta kaldığıma şaşırıyorum.

Ertesi gün uyandığımda bedenim buz kesmişti. Neyse ki gece uyurken bana sarılan siyah kedi sayesinde bir nebze de olsa ısınabilmişim. Yoksa tamamen soğuğa teslim olacaktım.

Bir müddet sokaklarda dolaştım, çöpten yemek aradım. Nihayetinde günün birinde, bir adam geldi yanıma. Ailemi sordu, yok, dedim. Bana göre bir iş bulabileceğini söyledi.

Bulduğu iş neydi biliyor musun, dolandırıcılık. Evet, dolandırıcılık. Gençliğimi ve güzelliğimi kullanarak yoldan geçen adamları etkiliyor. Onları sakın bir yere götürüyordum. Tam sakın, izbe bir noktaya geldiğimizde adam ortaya çıkıyordu. Kurbanların boynuna bıçağı dayıyor, tüm parasını alıyordu.

Bu bir müddet devam etti. Ta ki canıma tak edene kadar. Bu işi yapamayacağımı, gitmek istediğimi söylüyordum. O şerefsiz de beni dövüyordu. Hatta, neyse bilmene gerek yok.

En sonunda sabrım tükenmişti. Yine insan avına çıktığımız bir gün, kurban bu sefer o namussuzdu.

Ona en işveli halimle yaklaşp, sakın bir yere gidelim, dedim. Sakın bir yere geldiğimizde ise önceki gece bulduğum, yol boyu sakladığım bıçağı midesine sapladım.

Ne de olsa daha önce de insan öldürmüştüm, annemi ve oğlumu, diye düşünmüştüm. Bu nedenle en ufak bir tereddüt yaşamamıştım. Meğer öldürdüğüm ilk ve tek insan oymuş.

Sonra çeşitli işlerde çalıştım ve emekli oldum. Emekli olunca buraya, her şeyin başladığı yere gelmek istedim. Buranın garip bir tılsımı var gibi."

Kadın tüm bu olan biteni anlatırken adam umursamıyor sadece aklındaki soruyu sormayı bekliyordu. Fırsat geldiğinde de sordu.

"Neler yaşadığın umrumda bile değil. Beni neden öldürmek istedin?"

Bu soruyu sorduktan sonra kafasında ampul yanmış gibi duraksadı ve şu sözleri ekledi.

"Tabii ya! Benden nefret etmenin sebebi de bu değil mi? Benim yaşıyor olmam."

"Dedim ya, yaşadığını bile bilmiyordum. Ayrıca bunu nereden çıkardın bilmiyorum ama senden nefret etmiyorum. Diğer soruna gelecek olursam, yalan söylemeye gerek yok. Sen hiçbir zaman istemediğim ve bundan sonra da istemeyeceğim bir evlatsın. Öyle ki seni görmek bile ağır geliyor bana."

"Demek öyle."

Adam bu sözü söyledikten sonra hışımla ayağa kalktı. Hızlı adımlarla cesetlerin bulunduğu odaya girdi.

Kadın ne geleceğinden habersiz şekilde adamın girdiği kapıya bakmaktaydı.

Adam birkaç dakika sonra kapıdan çıktı.

Kapıdan çıktığında elinde protez bir kol ve başsız bir ceset vardı.

Gülerek kadına bakıyordu.

"Annemi özlemişsinizdir. Hasret gidermek istersiniz, diye düşündüm."

Kadın sözlerin ve görüntünün etkisi ile bir kez daha kusmaya başladı.

Kustuktan sonra adamın olduğu tarafa bakmamaya çalışarak kapıya doğru yürümeye başladı.

Kadının ayağa kalktığını gören adam, panikle elindeki bedeni ve kolu yere fırlattı.

Kapıyı açmaya çalışan kadını belinden tuttuğu gibi yere, kusmuşun üstüne fırlattı.

Yüzü kusmuşun içine giren kadının görüşü bulanıklaşmıştı.

Gözünü silmeye uğraşıyordu.

O gözünü silmekle uğraşırken adam, koşarak baltayı almaya gitmişti.

Kadının görüşü düzeldiğinde karşısında baltalı bir adam vardı.

O manzarayı görmektense hiç görmemeyi yeğ tutardı.

Çünkü adam elinde tuttuğu baltayı sağ sola sallayarak üzerine doğru geliyordu.

Bitti, diye geçirdi aklından.

Her şey burada bitti.

Tam ölüm fikrini benimsemeye çalıştığı esnada garip bir olay gerçekleşti.

Adam sallamakta olduğu baltayı, kendi bacağına sapladı.

Ne olduğunu anlayamayan kadın, ilk olarak üzerine sıçrayan kanlardan kaçındı.

Adamın bu davranışı kadını iyice altüst etmişti.

Karşısındaki adamın her an ne yapacağı belli olmayan kişilerden olduğunu idrak ettiği vakit, ne yapacağını bilemez halde pencerenin kenarında durmaya başladı.

Herhangi bir tehlike durumunda bağırmaı düşünüyordu.

Adamın altına giymiş olduğu mavi kot pantolon, akan kandan dolayı laciverte dönmüştü.

Elinde tuttuğu kanlı baltaya, ne yapacağını bilemez halde bakıyordu.

Kadın, adamın yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce iyice paniğe kapıldı.

Adam, yavaş adımlarla kadına doğru yürüyordu.

Kadının hareket edecek alanı kalmamıştı.

Pencere ve odanın köşesi arasında kalan boşlukta sıkışmıştı.

Bağırmaı istiyor ama bağırmaıyordu. Boğazını elli defa düğümlemişler gibi hissediyordu.

Adam yorgun bakışlarını kadına yöneltti.

Bakışmaya başladılar.

Bakıştıkları esnada; kadın panik hissederken, adam huzuru teneffüs ediyordu.

Her şeyin biteceğini biliyordu. Ölen insanların umarsız ifadesini takınmıştı.

Kadının hayata karşı bir umudu varken, adam ölümün rayihasını soluyordu.

Kaldırdığı baltayı sertçe kadının bacağına indirdi.

Bu ani harekete hazırlıksız yakalanan kadın acıyla bağıarak yere yıkıldı.

Adam yüksek sözle şu iki cümleyi haykırıyordu.

"Yak! Yak! Yak!

Sana böyle emredildi."

Bir yandan sevinç gözyaşları döküyor bir yandan bağırmaaya devam ediyordu.

Hızlıca sağa sola koşturuyor, yaralı ayağının müsaade ettiği kadarı ile hareket ediyordu.

"Bugün olacağını düşünmemiştim. Seni bulabileceğimden bile emin değildim. O'na şükürler olsun. Mucize gerçekleşecek."

Kadın, adamın söylediklerinden hiçbir şey anlamamıştı. Bu nedenle sorma gereği hissetti.

"O kim?"

Adam, bu soruyu cevaplamadan önce koşarak odaya gitti. Odadan geldiğinde elinde bir defter ve bir kalem vardı.

Kırmızı koltuğa oturdu, deftere bir şeyler yazdı. Sonra da soruyu cevapladı.

"O, senin yokluğunda sığındığım her şey. Bazen kitap, bazen oyuncak bebek, bazen çöplük, bazen de..."

Sözlerini tamamlarken kırmızı koltuğun kolçaklarına vuruyordu.

"kırmızı bir koltuk."

"Anlamıyorum."

Adam, gülmeye başladı.

Bu cevaptan hoşlandığı belliydi.

Ayağı kalkıp kadının bulunduğu yöne doğru ilerledi.

Kadına hiç bakmadan elindeki günlüğü, açtığı pencereden dışarı fırlattı.

Pencereyi tekrar kapadı.

Sonra eğildi, kadının gözlerinin içine bakarak anlatmaya başladı.

"Anlamamı beklemiyorum zaten. Sadece dinle. Varlığım bir çöplükte doğdu, kaderim bir çöplükte yazıldı. O gün beni bırakıp gittiğin çöplük, hayatım oldu. Bu yüzden aramızda bir bağ olduğunu hissediyorum. Bana bugüne kadar çokça mükafat verdi. İlk olarak yaşam, sonra arkadaş, en sonda koltuk. Garip olan ne biliyor musun, asıl mesele koltukmuş. Onun varlığı ile evime yemekler gelmeye başladı."

Kadın, dinledikleri yüzünden neredeyse küçük dilini yutacaktı.

Bu adam düpedüz deli, diye geçirdi içinden ve gülmeye başladı.

"Aptal herif! O yemekleri ben yapıyordum da getiriyordum sana."

Adam bu söze kahkahalarla gülmeye başladı.

Ayağa kalktı, tekrardan kırmızı koltuğa oturdu.

Olabildiğince alaycı bir ses tonuyla sordu.

"O akşam bana yemek vermeyen kadın mı, söylüyor bunu?"

Kadın tam cevap vereceği esnada duraksadı.

Burnuna gelen kokunun duman kokusu olup olmadığından emin olmak istiyordu.

Birkaç saniye sonra gözükten dumanlar şüphesini götürmüştü.

"Evi mi yaktın?"

"Evet, bir itirazın mı var yoksa? Burada, bu çöplükte yanıp kül olacağız seninle."

Kadın korkuyla ellerini yüzüne götürdü.

Öleceğini biliyordu ama yapabileceği bir şey yoktu.

Baltayla yaralanan ayağını hissedemiyordu.

Aynı zamanda çok kan kaybettiğinden güçten düşmüştü.

"Neden, neden yaptın bunu?"

"Ben sorgulamam, sadece emirleri yerine getirim."

"Kimin emirleri?"

"Anlattım ya. O'nun emirlerini."

"O, dediğin koltuk mu?"

Adamın suratı, bu soruyu duymasıyla beraber düştü.

"Evet, şimdi bir koltuk silüetinde. O, nesnelere ve canlılardan bağımsızdır. Kitap da olur, oyuncak bebek de, çöplük de..."

Kadın adamın sözünü kesmişti.

"Kırmızı bir koltuk da."

"Evet."

Kadın, adamı içine düşmüş olduğu karanlıktan çıkarmak istiyordu.

Ölmeden önce niye böyle bir istek duyduğunu çok iyi biliyordu.

Çünkü onu bu bataklığa iten kendisiydi, kendisinin yokluğuydu.

Cebinden çıkardığı anahtarları cebinden çıkardı, adama doğru fırlattı.

"Bak, evinin anahtarlarının kopyası."

Adam, sürdürmekte olduğu alaycı tavrı bir kenara bırakmıştı.

Gözlerine inanmadığı her halinden belli oluyordu.

Cebindeki anahtarları çıkardı.

Kadının verdiği anahtarlar ile karşılaştırdı.

Kıvrımları, görünüşleri birebir aynıydı.

"Ama, nasıl? Bu mümkün olamaz."

"Yüzü sargılı dilenciyi hatırlıyor musun?"

Adam, bir kez daha açılan ağızıyla kadına baktı.

Yüzü sargılı dilencinin, karşısında duran kadın olması imkansızdı.

Ona göre bunun mümkünatı yoktu.

Acaba benim de aynı şekilde dilencilik yaptığımı biliyor mu, diye düşündü.

Korkarak yanıtladı soruyu.

"Evet. Ne olmuş ona?"

"O bendim. O akşam gizlice anahtarlarının kalıbını çıkardım. Nasıl yaptığımı sorma, anlatacak kadar vaktimiz yok."

Adam rahatlama ve öfke karışımı bir duygu hissetti.

İfşa olmadığı için mutluysa ama kadının gizlice anahtarlarını yaptırması.

Bu kabul edebileceği bir şey değildi.

"İyi ama neden yaptın bunu? Ne için evime girme ihtiyacı hissettin?"

"Meşhur kedi günü."

"Anlamadım."

Dumanın yoğunluğu artmış, buldukları odayı iyice sarmaya başlamıştı.

Kadın, dumandan dolayı yaşaran gözlerle adamı süzdü ve anlatmaya başladı.

"O gün çöplükte kedilere bağırdığımı gördüm. O halini görmek içimde tarifsiz bir acı yarattı. Sana karşı yardım etme isteği doğdu içimde."

Adam her seferinde nasıl daha fazla şaşırılmayı başarıyorum, diye söylendi kendi kendine.

Kadına bakarak sordu.

"O gün, arkamdan bağırın sen miydin?"

"Evet, bendim. Söylesene, o kedilerle ne alıp veremediğin vardı?"

"Kediler hayatım boyunca düşman oldu bana. Bir keresinde kaldığım yurdun bahçesinde saldırmışlardı ve bir de..."

Duraksamıştı. Kadın adamı teşvik etmek için sordu.

"Bir de ne?"

Adam, bir şeyi hatırlamaya çalışıyormuş gibi duruyordu.

Bir yandan gözleriyle yere bakıyor bir yandan da geçmişe gidiyordu.

"O meşhur akşam; çöplükteyken, siyah bir kedinin geldiğini anımsıyorum. Üzerime çıkmış ve beni sarmalamıştı. Bebekliğime dair hatırladığım tek an bu."

Kadın konuşmaya çalıştıysa da yapamadı.

Odayı dolduran dumanlar sürekli öksürmesine neden oluyordu.

Oda sadece dumanla değil sıcaklığın kendisi ile de dolmaya başlamıştı.

Bunaltan bir sıcaklık hakimdi eve.

Öksürük krizini atlatan kadın nihayet konuşabildi.

"Bunlar geçmişte kaldı. Sana bir soru sorayım. Neden öldürdün o insanları?"

"Çünkü yemekler gelmemeye başlamıştı. Bu nedenle bir şeyleri eksik veya hatalı yaptığımı düşündüm. Ritüeli değiştirmeye karar verdim."

Kadın, ona neden yemek götürmediğini anlattı.

Kedilerin kayboluşu, adama dair şüpheleri ve bu şüpheleri o zamanlar haklı çıkaran argümanları.

Tüm bu süreçte adam iyice sakinleşmişti.

Olan biteni dinginlikle dinliyordu.

O da kadına yaptığı ritüeli anlattı.

Koltuğu eve getirdiği gece oyuncak bebeğin kafasını çöpe atışı bedenini gece boyunca koltuğun üzerine bırakışını, öldürdüğü tüm insanları.

Anlattıkları bittiğinde kadına döndü ve sordu.

"Elim niye bu halde?"

Soruyu sorduğu esnada elini kadına doğru uzatmıştı.

Kadının bilinci kapanmak üzereydi, son bir gayretle yanıtladı.

"Yandı."

Kadın, cümlesini tamamlayamadan öldü. Karbonmonoksit gazına daha fazla karşı koyamamış, zehirlenmişti.

Kapıya vuran sesler, adama çok uzaktan geliyormuş gibiydi.

Evin yandığı ihbarı ile gelen itfaiyecilerin sesiydi bu.

Adamın gözleri temelli kapanmadan önce duyduğu son sözler şu oldu.

"İçeride kimse var mı? Sesimi duyan var mı?"

Kış Biterken

Küçük çocuklar baharın gelişiyle sokaklara dökülmüştü.

Çocuklardan biri yanan apartmanın ön tarafında bulduğu sarı kapaklı defteri inceliyordu.

İçinde dikkatini çeken bir şey yazmadığı için defteri yakınlardaki çöplüğe atarak, arkadaşlarının yanına gitti.

Beyaz kediler, yeni bir yuva arayışıyla sokak sokak gezmekteydi.

Bu arayış pek de uzun sürmeyecekti çünkü kendilerini doğdukları çöplükte bulacaklardı.

Öldükleri güne kadar bir çok yere girip çıkacak, nihayetinde çöplüklerine döneceklerdi.

Herhangi bir canlı dünyaya, onu tanıdığı yerden bakmak ister.

Bu yüzdendir ki bir çok insan hayata, doğduğu evde veya doğduğu konuma yakın yerde veda eder.

Bu hayatın bir gerçeğidir, insan ne kadar uğraşırsa uğraşsın; sonraki adımlar, ilk adımı unutturmaya yetmez.

O ilk adım hep bir yerlerde hatırlanır.

Çok alakasız bir hatıradada bile zuhur eder.

Siyah gölge, kışın bitmesiyle beraber vazifesinin başına geri dönmüştü.

Kendi varlığından arınmış, insanlara hizmet etmeye başlamıştı yine.

Onun da kaderi buydu.

Güneş vurduğu müddetçe, insanlara sığınak olmalıydı.

Onları kanatları altına almalıydı.

İnsanlar onu yine görmeyecekti, belki anlık görüntüler belirecekti.

Ama o kendi gölgesinde yaşamaya devam edecekti.

Yazın bir sahile gitmekte olan vapurun kuzey tarafını serinletecekti.

Her daim ağaçların yamacında belirecek, insanları sıcağın gazabından kurtarmak için bekleyecekti.

Kışın geldiğinde yine tahtını geri alacaktı nasıl olsa.

Her hikaye sevinçli veya hüznü bitmez, hikayeler olması gerektiği gibi biter.

- **SON** -